

Кольори Вітру

Дарія
Мельникович-Рихтицька

Поезії

Кольори Вітру

*Дарія
Мельникович-Фихтицька*

Поезії

Вступне слово - Михайло Саченко
Лист з Буковини - Мирослав Куєк
Мистецьке оформлення - Микола Сарапін

Авторські права застережені

Дітройт - США - 1998
Накладом автора - Тираж 1000

ЧИ ТИШУ БІЛОГО СЛОВА МОЖНА ВАМ ДАРУВАТИ?

Так запитує відома вже всій Україні і світові поетеса Дарка Рихтицька. А я відповідаю: можна і потрібно, бо це біле слово тишогромово дихає симоненківською напругою, шовковицетравою, крижаноцвітно поезується, україниться, чутно-людно звучиться, книжно-голосово проміниться, крицево – чується.

Україна загубила тисячу поетів, щоби потім їх відкривать.

Поезія – то Біблія, то святість.

Єсть речі, чи то в хаті, чи в Душі – то Незалежність. Отсею Незалежністю Дарка, Дарія, Дарина володіє унікально.

Вона сама, як погляд, як постава – то вже Поезія. Як поет, я заздрю чоловікам, які Її руку цілували. Ревнивий такий. От . . .

Ходімо до поезії. Емоції хай почекають. Я конкретно з усіх поетів світу, я виписую рядки, які мені найближчі. Так я робив із “Кобзарем” – Шевченка. І то – редактура – то пошук співмістності на єдинім поетичнім фронті. Поетичний фронт, задіяний людьми, на жаль, які, або не вміють писати, або – пишуть слабенько. Українська поезія ниньці – відмита піском морського берега, а проза – теж зануділа.

Дарка Рихтицька – то є снайпер в українській поезії. Її красивість і статура слова роблять усе:

Мюнхен

Колиска

Європи

У якій

Я гойдала

Юність

Свою

Самітньо

.

Найбільше

Любила

Я досвідки

Ранні,

*Коли в росі
Чистій
Купала дитину
У незайманій
Зорі
Зранку . . .*

Світлість, Святість, Чистість, Джерельність – ото найвище із кожного рядка – рядівця поезового Дарки Рихтицької:

*І в свої коси
Я квіття
Вплітала,
І кожну
Пелюстку
З журавлями
В Україну
Посилала . . .*

Раптовість, ексцентризм, буйновійність – блакитно вільність – все узначено в поезії Дарії Рихтицької. Іду ще далі:

*І раптом –
Моя душа
Хвилюванням
Затремтіла,
І на обличчі
Калина зацвіла!*

Хіба – не Геніяльно то єсть? Автор – Дарка Рихтицька. Прямкуєм далі – словами і поезією неповторної в своїм самовияві, самовислові, в своїй поетобілоствоповій орнаментальності. Се треба чути, знати і бути впізнаним поетесою світового українського обунезалежного читача, друга, радника - упорядчика - кого завгодно.

Найвища сила справжнього поета – він не потребує аналітиків, цінителів, архівників. Може й так. Але чому ж і досі ми шукаємо справжніх друзів Симоненка, Стуса, Калинця – останній взагалі опісля каторг, і світлої боротьби за поетичне слово – так Він уприлюдно відмовився писати вірші. Може, то його сила, совість і небуденна високість.

Але ж Поет і в тім поет, навіть, коли він не пише, чи пише мало, а навіть у тому, як він живе.

Вся світова поезія значилась чистістю і брудом, брутальністю і якимось кульбабовим цвітом наївності і беззахистности:

*У зелені
Радощів
Юности
Твоє
Волосся
Горіхове*

Неповторно, Одниоковослівно. Все. Повторіть? Спробуйте!
Поет не хоче бути не Поетом, і Дарка Рихтицька нагадує:

*У тиші
Мовчання
Зріднілого
Болю –
Є стежка
Зелена –
По якій
Ти роси
Збивала*

Хто тут щось може, може мовити, окрім'я що се йде джерельність і японського хокку і вільної української Душі.

Поет не може бути залежним ані від держави, ані від себе.
Поет – то чисте Джерело і тільки від нього – все чисте єсть.

Дарія Рихтицька оцінює, поціновує імена, ситуації, дати і то назовсім поінакшево:

*Куди він пішов?
Чи може –
Нарешті –
Свій квадрат
На небі
Знайшов?*

(“У квадраті неба”, В. Стусові)

Настрєво - насталгічна одвертість в поезіях (тому що вірші і поезія зовсім інші речі) Дарки Рихтицької вибухівно, ненабудно, незаперечно гранітється і гранулюється в отаких рядках:

Пам'яті Батька

*Ну щож –
У швидкоплинному
Житті –
Усі несуть
В собі розп'яття,
Але в заміну
За смуток
Мій –
Не хочу
Радости нести –
Бо у подзвінних
Тонах голосіння
Горять свічки
За рідних . . .*

Ми не вміємо писати вірші, так як се чітко, яскравоясно робить справжній українськосвітотворчий поет (Вибачаюсь, за великі рядки поетизові, але вони того варті):

*О, Боже!
Що це?
Зі синього
Дніпра
Виринають
Чорною
Тінню
Вощені
Обличчя
Малих
Діток,
У їхніх
Підпуклих
Очах
Сіріє жахом
Божевільний
Страх,*

Немічними
Ручками
Шукають
Підпори
У водах
Дніпра,
А це ж
Затруєна
Вода!
А їх багато, безліч . . .
А кругом них
Плавають
Черепи, черепи,
За ними несеться
Безслізне голосіння
Матерів,
З'явою упирів, а ворони
По кісточках
Розкльовують діток –
Чорнобильська кара
Вилює беззубим ротом
Із води –
Господи!
Невже ж –
Не скінчиться
Ніколи – для мого народу
Та проклята чума? . .
(“Радосте, не ридай”)

Поетеса сповідливо – одверто каже про речі, ситуації, стан душі – і страшні, і незрозумілі, і чарівливі, і найпотайніші:

У далекому
Сплетінню
Спогаду
Твоє
Обличчя
Уплетене
В мистецтво
Ювеліра . . .
(Мініатюри)

Дарка Рихтицька улаконізовано уміє все повернути в момент несподіву, дива, вічності, вона не употребує (як і вся її творчість) адвокатового розсутнення бо ж Вона – сама Собі – і суддя, і кат, і книжниця, віршопідданниця єсть, тому й пише:

*І не остудить
Навіть час
Наш калиновий
Вогонь -
А свічка
Любови
На вітру
Ніколи
Не згасне . . .
(Мініатюри)*

Отак треба писати! Я між іншим гадався дати саме таку назву до передслів'я дивовижної книжки “Кольори Вітру”. Та нічого. Все збереглося. І єсть. Вірші які увійдуть у найновішу збірку написані в більшості в Україні, це третя з черги книга оригінальних поезій авторки. Про Дарію Рихтицьку красиво і високо писали Ніна Вірченко, Сергій Гриценко, Федір Погребенник, Світлана Короненко, Юлія Косинська і багато інших літературознавців й журналістів.

Та річ – бо не в рецензіях, а мабуть в незвичайності і надзвичайності поетичного дару Дарки Рихтицької:

*І передзвонюють
Дзвони
Зорями
Дзвонарі
До зорі
(“Злет птаха”)*

Тичина потиснув би руку, що у нього є такі учні, а нанині для наймолодших – і вже – вчителі. А Ксеня, Тамара й Нестор – це теж неповторна поезія Дарії Рихтицької.

Хочеться мовити:

**О, Даріє, у Дарії божий
Дар є.**

Хто може так вільно – розкуто – чисто – прозірно – намовно
упоеточнити:

*Я зірвалась
Прилипла
До засніженого
Вікна –
А за вікном
Нікого
Вже не було . . .
(Лужанським друзям)*

Трагізм повноти і уповільнення миті роздертого болю за
близькістю втрат виривається в отакі – ось рядки:

*Картини
Сповнені
Містики
Вихлюпуються
Потоком
Барвистої
Стихії
(“У світлу пам’ять М. Мороза”)*

Незвичність життєвої ситуації непередбачлива орієнтаційність
подається в поетичнім вияві голосну витишеність провісності, а чи –
пророцтва поетеси:

*І ти
Не бачила
Що кругом
Тебе свічка
Одна за одною
Згоряла
(“Голод душі”)*

А чи не єсть якимось дивовижжям чистоти і ніжності отаке поетосповіддя:

*Ми мали
Одну годину
Припадково
60 хвилин
Для себе,
А увійшли
У вир пристрастей
Що кличуть
До вічності
(“З’ява кохання”)*

Дітройт і Київ, Одеса, Житомир, Кіровоград, Дніпропетровськ, Івано-Франківськ, Долина, Коломия, Надвірна, Чернівці, Лужани, рідний Рожнятів, Львів, Кривий Ріг – і вважаймо уся Україна, і не тільки Україна – от географія поезовиступів Дарки Рихтицької.

А її отакі – ось слова, хіба се не гірка гілка трагічної поезії: **“Ми не вибирали чужини, вона вибрала нас”**, бо, як далі поетеса продовжує своє святе і вічне:

*Але
Повторення
Завжди буде іншим
Від попереднього
Дня
Бо початок
Це кінець
Замикається
В коло
Безконечно
(“Я тільки твоя”)*

Цнота і еротизм світлотінево уєднуються в поезії Дарії Рихтицької:

*І була білість непорочна
Біля голуба
Що на піддашню
Голубкою присіла
(“Хрест любови”)*

З історії української еротичної поезії я особисто опісля “Листа до загубленої адресатки” Рильського ставлю “Гуцула” Дарії Рихтицької:

*Лежиш посеред
Повені трав
Такий безумно
Сумний
Глядиш
На мене
Здаля
І тиша страшна
Розділяє нас
То чому ж
Твоя рука
Тремтить
На персах
Моїх
А тебе нема . . .*

Навіть один рядок справжнього поета може примусити замовкнути і молитовно віросповідатись:

“Зі смертю мука не вщухає”

От і все. Як іще сильніше мовити. Бо ж як увершує поетеса в своїй новітній книзі “Кольори Вітру”:

*Бо прозирати
У майбутнє
Чи минуле
Це відблиск
Духу Господа . . .*

Київ, лютий – 1998 р.

ЛИСТ З БУКОВИНИ

Знову над нашою Україною співають веселі різдвяні дзвони, лунають урочисті колядки. Вони наповнюють людські серця, білим птахом піднімаються у високе піднебесся і долітають до далекого американського міста Детройта, де багато років живе і тужить за Україною широко відома на американському континенті українська поетеса Дарія Рихтицька.

Доля розпорядилася так, що була вона змушена покинути рідну землю й далеко у світах присвятити себе священній боротьбі за її волю.

Вона й тепер марить, дихає й живе Україною. При кожній першій-ліпшій нагоді приїжджає, зустрічається із людьми, читає свої неповторні вірші, допомагає нам долати наші труднощі і проблеми, яких у нас, на жаль, ще так багато.

Минулорічних Різдвяних свят пані Дарія Рихтицька на запрошення Лужанського осередку Союзу українок гостювала у нашому районі. Була на молитві у церкві і брала участь у колядуванні, зустрічалася з людьми у будинку культури і відвідувала гостинні лужанські родини. Дарувала нам радість спілкування і сама вбирала в себе рідний дух землі, красу буковинських обрядів.

Коли пані Дарія від'їжджала, вона сказала мені: "Я покидаю цей чудовий край, але залишаю тут часточку свого серця, бо тепер воно вже не може цілком належати лише мені – воно й ваше".

А незадовго до Нового року на адресу голови Лужанського осередку Союзу українок Сільви Заєць надійшов лист від пані Рихтицької. Вона передає щирі вітання жителям Кіцманщини і пише, що знову хотіла б тут побувати.

"Передай усім щирі вітання від мене. Я не знаю, коли знову приїду в Україну, хоча й душа рветься на осколки від болю, слухаючи, як мій народ терпить, як вірить, що лихо щезне колись. Треба боротися проти насилля партократів.

Не хочу попадати у настрій песимизму, але ця віддаль, що розділяє мене від України, найбільша рана у моєму серці (...)

Зайнята хатніми обов'язками: внуки треба до України притягувати, вчити, наказувати – таке призначення матері, бабуні українки.

Буду пам'ятати (про вас) навіть якщо не пишу (...) Ви усе зі мною.

Ваша Дарина”.

Я пригадую свої зустрічі з поетесою і чую її схвильовану мову, бачу її добрі очі і відчуваю теплоту її серця, у якому завше живе вічна любов до України і невимовна туга за рідним краєм. Цими бентежними почуттями дихає кожен рядок її зворушливого вірша, який вона надіслала нам усім разом з різдвяним привітанням.

(Цей вірш можна прочитати на сторінці 16.)

*Газета “Вільне життя”,
10 січня 1998 року.*

ОБРИЙ СПОДІВАНЬ

РИТМ ПУЛЬСУ

О, пристрасте
Життя мого!
Батьківщино
Ти моя
Назавжди –
Цілу вічність
Вдивлялась
У тебе
Випиваючи
Жадібно
Твою красу –
Зачарована
Магією
Твого слова
Я терпіла
Страшні
Муки
Коли чула
Чужу мову
У рідному
Степу,
А найбільше
Ридаю
Коли бачу
Твою сльозу,
Ти оголена
Болем
Зневаги
На своїй –
А насправді
Не своїй
Землі –

Але, усміх
Твій
Неповторний
Не дозволю
Нікому
Здолати –
Бо вб'ю
Власною
Рукою того –
Що дозволить
Тебе
Зневажати –
Бо ти моя
Назавжди! . .

Дітройт, 30 грудня - 1997

За сценарієм Юрія Шухевича

ОСТАННЯ ЗУСТРІЧ

Іде просто
Нараз його
Повертають
Наліво,
Робить
Кілька
Кроків
І мимоволі
Зупиняється:
В одну мить
Зрозумів
Усе що сталося.
Коло стіни
Гаражу
Солома —
На соломі
Лежить
Людина
Вкрита
Цельтою,
Цельта
Закриває
Все тіло
Крім стопів,
Одного погляду
На ті стопи
Було досить —
Щоб зрозуміти
Що він
Не помилявся.
Перед ним лежав
Його батько,
Це його ноги
З високим
Підбиттям.

А він лежав
У білій
Вишиваній
Сорочці –
Ноги босі,
Сорочка
Розщеплена –
На груди
Спустився
Ланцюшок
З медальйончиком
Богоматері,
Ліва рука
Витягнена
Вздовж тіла –
Права на грудях,
На сорочці
Під грудьми
Вище пояса
Видніють
Закривавлені
Сліди
Від куль,
На правій
Скроні
Обпалене
Волосся –
А на щоці
Запікся
Струмок
Крови,
Обличчя
Спокійне
Без найменшої
Гримаси болю –
Чи страху,

Сірі очі
Розплющені
Й задивлені
В далечінь . . .
Він клякнув
На коліна
І мовчки
Схилився —
Щоб поцілувати
Батькову
Правицю,
Один з енкаведистів
Хапає його
За плече,
Він скидає
Його руку
З плеча,
І йому
Дають
Спокій —
Юрій цілує батька
В руку —
Спазми
Стискають
Йому горло
Але стримується —
Щоб не заплакати . . .
Щоб вони всі тут
Не побачили
Його сліз —
І тут він
Відчуває
Зболену
Радість,
Що батько
Не дався
Живим —

Син знав
Що то для нього
Значило б –
В ті часи.
Його підхоплюють –
Зводять на ноги,
Випроваджують!

І ще роками
Сниться синові
Батько:
Молодий –
Усміхнений,
А на правій
Скроні червоніє
Струмок
Крові . . .

Івано-Франківськ, 16 липня - 1996

* * *

У безголоссю
Натовпу
Безлюддя –
Хочу відчути
Рвучкий
Пульс
Життя –
Великих
Пристрастей
Спонтанність
Почувань
Його –
І бездолля
Долей
Зрозуміти –
Кинувшись
Безтямно
У вир
Трагізму
Людського –
Безколірного
Світла –
На цій
Спечаленій
Землі,

А потім
Заглянути
У глибінь
Душі
Народу
Мого –
З якого
Зерно
Проросло –
Яке розвітрив
Вітер
По збереженій
Землі –
Але,
Ще не зораній
Ріллі –
І притулившись
До його
Небес
Де перезорюють
Зорі –
Розплистись
У його
Нутрі . . .

Дітройт, 16 вересня - 1997

* * *

З колючих
Страстей
Впливає
Самотність
Твоя
Гордо,
А, десь –
З дитинства
Відлунюють
Батьківські
Слова:
Що –
Мужність
Загубити –
То значить
Все згубити –
То краще
Вже тоді,
І не родитись –
І ти
Не ждеш
на признання
У ріднім
Краю –
Лиш болю
Оскалок
Устромлений
Роз'ятреною
Раною
У серце
Твоє –
Кров'ю
Вибухає
Щодня,

І не дає
Заснути
Ночами –
І все питаєш
Сам – себе
За що –
За ґратами
Сидів?
І понімілі
Друзі
Відійшли –
Чи спопеліли
Спалахом
Недругів –
Чи в засвіти
Пішли
Найкращі
З них?
Лиш – ти
Один –
До землі
Прибитий
Списом
Говорив –
І говориш:
“Убий!
Не здамся!”
До ворогів,
І до своїх
Слабих
Нікчемних
Земляків,
Ти не подоланий
Ніким!
Усе життя
Ти був таким,

І правдою
Пройшов
Усі шляхи,
Чи хтось
Хрести твої –
Чи одержимість
Боротьби –
Справді
Зрозумів –
І допоміг
Тобі нести?
І найрідніші
Утомлені –
Уже з тобою
Іти –
Хоча й спішать
На шлях
Твердий
Із смолоскипами
В руках –
Бо рід
Такий
У вас . . .
Але, ти
Несхитно
Йдеш –
З піднесеною
Гордо
Головою,
І не словами
Словоблуддя
Розсипаєш,
Довкруги,
А ділом
Залишаючи
Сліди,

Які гранітом
Сили –
У душу
Твої
Батьківщини
Увійшли,
І ти
Не ждеш
Від нікого
Признання,
Такий
Як ти –
Не шукають
Радости
У позолотах
Благ –
Нужденних
Нагород.
Але,
Чому ж
І нині
Самотність
Все глухо
Стукотить –
І чорнотінню
Прилягає
До вікон
Твоїх?
Так щільно,
Щільно –
Облягаючи
Тебе
Беззвучною
Печаллю
Самоти,

Вона –
Та самотина
Є страшна,
І чому – вона
У нетри
Не впаде
Не пропаде
В лісах
Густих
Не щезне –
Мов мара
На все життя,
І щоб
Нарешті
Твоя
Душа
Розп'ята
Любов'ю
До народу
Свого –
У тиші
Радости
Жила . . .

Київ, 4 листопада - 1996

Лужанським друзям присвячую

Коли б
Була
Вітром
Злетіла б
У церкву
Вашу –
Заглянувши
Всюди
Щоб
Слідів
Ласки
Дружби
Відшукати –
Торкнулась
Спраглими
Губами
До ікон
Святих
Щоб силу
Мати –
В чужині
Жити,
А, потім
Упала
Хрестом
На долівку,
Молилась
Я довго
До Божої
Матері –
Аби допомогла
Смертельну
Тугу
За вами
Прогнати,

І раптом
Диво
Сталось –
Свічки
В сумерку
Усю церкву
Освітили,
А Божа
Матір
Тихо
Прошепотіла:
Чому ти
Дочко
Нас залишила?
А біль
Туги
Раною
Ще більше
Ятрився . . .
І я розбудилась –
І почула
Ваші голоси
Під вікном
Мені колядку
Колядували –
Я зірвалась
Прилипла –
До засніженого
Вікна –
А за вікном
Нікого
Вже на було,

Тільки
Кругом
У далях
Буковинські
Землі
Білим
Снігом
Любови
Іскрились
І Різдво
Зустрічали,
А я до ранку
На вас чекала . . .

Дітройт, 12 листопада - 1997

* * *

Я білим
Птахом
Вже давно
До вас літала,
Але тепер –
Я в дотику
Вчуваю вас,
І можу
Взяти
Ваші
Спрацьовані
Руки –
У свої
Долоні –
Погладити
Мале дитя –
Що радістю
Всміхається
До мене –
І теплом
Вашим
Нагрітись
Вже досхочу,
І глянути
В старечі
Висхлі очі –
Й забрати
Крихту
Болю вашого
Зі собою –
Що наповняє
Мене також
Сльозою,

Тому щаслива я –
Що справді
Приїхала
До вас у гості,
Щоб лиш
Почути
Голос ваш –
Що тугою
Літав колись
У моїй хаті
Боями стрілів
Ціляв у моє
Серце –
А, я ловила
Кожний звук –
І кожду
Вістку
Що приходила
З України
Від вас –
До мене –
Тепер
Я буду
Їздити
По батьківщині
Нашій –
Крізь холод
І морози –
І простори
Чи заборони
Щоб тільки
Вас побачити,
І як колись –
Мене не стане
Мій віддих
Останній
Буде вічно
З Вами . . .

ЗАПЕЧАЛЛЯ

Світ
Твій
Помішується
В міражі
Моїх
Вимірів,
Але грані
Розлук
З'єднують
Нас
Надією
Стріч
Умайбутньому,
А веселка –
Це образ
Уяви –
Який
Падає
Заломлено
Крізь
Хмари,
І витворює
Багатство
Гри барв –
Яке
Розливається
У різнокольорові
Смуги
Небувалої
Краси
На небі . . .

А, на землі
Ми злились
В одне
Вперше
І востаннє,
Береги
Зникли –
Ріка
Схлипнула,
Тіні
Довшали
І зростали
Кругом
Нас,
І ми
Попливли
З рікою
Прагнень
Утіх –
В яких
Розчиняється
І щезає
Людське
Життя
Раз-ураз . . .
А душа
Шукає –
Шукає –
Сама
Себе,
Невимовну
Таємницю –
Затаєне
Ядро
Внутрішньої
Людини,

Серце його –
Де завжди
Присутній
Бог,
І де завжди
Є зав'язка
І розв'язка
Земної
Суті,
Що проникає
У кожную
Клітину
Чуття,
Яке ранить
І вабить –
І струменіє
З тебе
Невичерпним
Струмом
Життя . . .
Але –
Не в змозі
Перетривати
Зупинити
Запобігти
Вулкан
Землетрусу
/чи тільки
землетрусу?/
Бо людина
Піщинка
Мала –
У всесвіті
Великана . . .

І роки
Проходять,
Ріки
Висихають,
А узнати
Себе
Найважче –
Треба ж
Безлюддя
Пройти
Страшної
Самоти,
Але –
Ми хочемо
Зігрітись –
Бо душа
Опустилась
На чужі
Поля,
А, я люблю
Це що цвіте
У тобі
Здавна –
Совість
Моя,
Запалюймо
Вогонь
Понад
Полум'я
Життя
Удвох!
Може –
Здолаємо
Самотність
Одну?

Скажеш –
Я не втримала
Тебе –
Але, ти затримав
Мене –
У сльозі,
І тим
Відкупив
Провину
Свою,
І ще раз
Зблиснула
Біла рука
І зникла
Назавжди . . .
Тихше, серце –
Нести
Покуту
За всіх
Це не страх!
А за вікном
Ніч –
Незасвічені
Світла,
Ти пішов
Поза обрії
Часу –
Але,
Ми частинка
Буття –
В якому
Свіча
Горить
Молитвою
Творця
Без кінця . . .

Чи ж –
Так складно
Відірвати
Від марноти
Примарних
Оаз –
І тинятись
Приблудою
По всіх
Чужих
Світах?
А трава
Вигоріла
З корінням
І спеліла
Чорнобильським
Криком
Забуття
Дитячого
Скону
На все життя,
Зі смертю
Мука
Не вщухає –
Як нести
Покуту?
Замало
Одного
Пекла –
Щоб пекла
Винуватців
Гаряча
Смола!
Замало, замало
Одного
Життя . . .

А слова
Як хвилі
Накочуються
Вдаряють –
Об береги
Німоти –
Але відлиги
Від словоблуддя
Нема –
Ціпеніють
Вуста . . .

Історію
Не вибирають,
Але творять
Ділами
Кращих
Людей,
Цілих
Поколінь:
Це зростання
Справжніх
Чеснот,
Що сплітаються
Між собою
Динамітом
Висот,
І ще додати:
Любов –
Праця –
Посвята,
І печаль –
Без заплати,
Так водиться
По світі
Здавна –
А, як у нас?

Скажений
Час –
Безпорядків
Корупція –
Зайди,
І чужа
Партократія!
Але, надія є!
На покоління
Нове,
Що поведе
Народ
До вершин
Слідами
Славних
Наших
Предків
Козаків!
Тож –
Розвіймо
Крила
Буйних
Вітрів,
І до батьківщини
Причалім –
Туди –
Де тягне
Нас душа
Наша рідна
Земля . . .

Дітройт, 3 лютого - 1996

* * *

Слова
Ніколи
Не зможуть
Пробитись
Через пустелю
Пустирів
До людської
Душі –
Бо там тихо
Як в церкві,
І при тому
Чути сотні
Різних
Голосів,
Сотні
Різних
Тембрів
Які змішуються
В одну гущу –
Затративши
Свої кольори –
І стають
Гомоном
Людської
Товпи
Тягнені
Незримою
Силою
Одна
До одної,

А залякана
Душа
Слухає
Того
Шепоту
Що десь
Пробивається
З глибини
Ядра
У якому
Захована
Є загадка,
Але ніколи –
І ніким
Не розгадана –
Не сила наша
Вічно горіти
Блискотливим
Вогнем –
Тим що обпалює
Як солом'яний
Пожар –
І гасне
Зчасом . . .
А щастя
Улітає
Кудись –
І наздігнати
Важко –
І неможливо –
Широкий
Потік
Життя
Перегородив
Нам дорогу
До пізнання
Таїни буття,

А відчуження
Є – у нас самих –
Бажання
Почути
Голос
Свій,
Але –
Єдиний
Близький
І рідний
Нам шлях
До істини
Добра –
Це любов
До свого
Гнізда . . .

Івано-Франківськ, 16 липня - 1996

* * *

З тобою
Ділю
Долю
Мій
Скалічений
Народе,
В нас
Сили – є,
Тільки
Пробудіться!
В нас чорнозем
І зерна
Досить –
Тож
Засівайте
Ці поля,
В нас
Спільна
Нероздільна
Доля –
І, я –
Не прагну
Лаврів
На чоло своє –
Я ваша
Ваша,
Мені байдуже
Чи я потрібна
Вам, чи ні –
Одна душа
У нас
Одніська –
За вас
Я покладу
Цю душу
Мої брати!

Країна
У нас
Є гарна –
Тільки
Убиймо
В собі
Раба!
З тобою
Ділю долю
Мов святе
Причастя –
Я не лукавлю
Перед вами –
О, ні!
Мій недотворений
Народе –
Хоч на чужині
Я зросла . . .

Київ, травень - 1997

* * *

У мене
Забрано
Україну
Давно –
Кожну
Грудку
Землі
Я заховала
В окрему
Клітину
Душі,
Печать
Замученого
Чекання
В чужині –
І загубленого
Дитинства
На війні –
Безсилля
Народу
Не бути
Господарем
На рідному
Ґрунті
Спопеляло
Надію
На попелище
Безнадії
На кращі
Часи –
Туди повернутись
Колись –

А смертельна
Туга
Не піддавалась
Стражданню –
І хотілось
Творити
Диво
Навіть проти
Безнадії –
Надію
Плекати –
І не згасла
Вона!
Україна
У болю
І боях
Страждань
Печальних
Прозрівань
Підноситься
З руїн!
Невже ж
Ми сліпі
Глухі –
Не бачимо
Не чуємо
Ясних
Днів?
А тільки
Прірву
Розлук
Поміж
Нами
І нашими
Братами
На рідній
Землі,

Це вороги
Нас ділять
Століттями
На східняків
І західняків . . .
Чи чуєте
Сестри
І брати?
Як дзвони
Дзвонять
На спалах
Боротьби!
Бо ми один
Одніський
Народ!
Тому –
Ідім туди
До рідних
Хат –
До тих гнізд
Звідкіля
Наш рід
Вилетів –
Орлів
Безстрашних!
І не залишаймо
Їх самих
На поталу
Діл страшних –
Бо кара впаде!
На наші діти
Внуки
І нас самих –

І ділом
Не сльозами
Й скаргами
Помагаймо
Їм!
З любов'ю
Й терпеливістю
Відкриймо
Спільний
Шлях,
Бо наша
Батьківщина
Знеможена
Зранена
Але жива!
І, з Божою
Поміччю
Злиймося
З водами
Дніпра
Щоб Україна
Вічно
Нам жила! . .

Дітройт, 26 жовтня - 1997

* * *

Чому покора
І упокорення
Не сходить
З вашого
Обличчя?
Щоб тільки
Із лиця –
Не було б
Гріха –
А, то з душі
Не згладили
Рабства
Цілі століття,
А ви усе ще
У минулому
Часі –
Хліборобами
Остались
Й нині,
А місто
Залишили
Зайдам,
Не дивлячись
На пройдений
Наш шлях
Нічого
Не навчились
Лиш плазувати
Перед паном
Ще й чужим –
Уклони
І поклони
На всі часи
На всі світи
На всі мови,

А де ж згубилась –
Розмилась
Водами
Брудними –
Чи може
Коростою
Поросла
І заросла
Гідність
Людини
Української?
Чи ще як
Це назвати –
Ядро душі
Гординя
Людська,
Що предки
Наші князі
Козаки –
Чи прості
Люди –
Самі від себе
Знали –
Що це щось
Найважливіше
Найсвятіше
У кожної
Людини,
У кожному
Народі –
Великому
Чи малому,
А в нас
Якесь прокляття
У зачарованому
Колі,

А час летить –
А нам здається
Що плугом
Треба лиш
Орати ниву,
А я не проти
Землі – вона
Свята,
Її лиш треба
Вміло обробляти,
А вам здається
Що все стоїть
На місці,
І миром
І ковбасою
Будуть
Вас чужинці
Угощати,
А своє
Не треба
Шанувати,
Чи ж ви
Забули?
Як вас Христос
Навчає –
Що фарисеїв
Із святині
Треба
Проганяти,
І чистими
Руками
Собор душі
Будувати,
Замало доброти –
А треба охороняти
Гнізда наші,

З яких колись
Орли злітали,
І гори
Кучеряві
Боронили
Від злющих
Упирів чужих
І своїх –
Що нашу матір
Розпинали,
А скільки
Крови там
Пролилось?
Що всі смереки
Долини й полонини
Покрились
Кров'ю і кістками
Засіялись –
Усюди лиш могили
І могили –
Найкращих
Дочок і синів –
А села наші
Попалили,
Чи тільки
Села?
У тайги
Й тундри
Наш народ
Повезли,
По всіх світах
Розбіглись
Наші люди,
Не з добра
Батьківську
Хату залишили –

Кульбаби
Цвітом
Рознеслись –
Така страшна
Судьба у нас,
Невже ж
Ми про все
Забули?
Червоний
Прапор
Ганьби
Ніби рідний
У чорній
Смерті
Жаху
Хочемо знову
Прославляти –
На сміх
Молодшим
Поколінням
І трупом
Комунізму
Хочемо Бога
Ображати –
Куди ми йдемо?
Чи ще замало
Жертв, хрестів
Розп'яття –
Щоб врешті
Зрозуміли
Що нам Америка
Ані Росія
Храму не збудують!

А чужина
Ніколи
Не пригорне
Вас – вона чужа –
Бо тільки
Рідна тут земля!
І її до скону
Треба лиш одну
Любити –
І дітей
Унуків
Навчати,
Що вона
Найкраща
Наймиліша
До болю рідна –
Бо наша!
І нікому
Не віддати –
Бо ж це
Гріхом
Матір
Не кохати
Не поважати –
Бо ми народ
Прадавній
У нас самих
Іскриться
Сила –
Нікому з ворогів
Нас не здолати!

Коли будемо
Об'єднані
То нам скалу
Лупати,
І треба
Від себе
Починати,
І терпеливості
Шукати –
Щоби державу
Збудувати,
І нам допоможе
Свята Мати . . .

Івано-Франківськ, 15 липня - 1996

САМОТОЮ БЛУКАЮ

Вітром
Зірване
Листя
Падало
На київські
Бульвари,
Торкатись
Ногами
Його –
То була
Радість
Велика,
Блукаю
Містом –
Чую його
В серці,
Самітно
Блукаю –
Але я –
Не сама –
Підійшовши
До Дніпра –
Я відчула
Як по моїх
Щоках –
Скотилося
Щось тепле,
Сльоза
Упала
У пісок –
Яка вона
Важка –

Шукаю
Радісні
Звуки,
А печальні
Вдаряють
Гіркотою
Мене –
Але як –
Наздігнати
Роки – що пройшли?
А сьогодні
В душі –
Чую спокій
Такий
Не частий
Мені,
Все пізнати –
Незмірним
Жаданням
Палали
Очі мої,
Печалюся –
Але як оту
Печаль
Прогнати?

На землю
Рідного
Міста
Ступила,
То чому ж
Місто
Порожнє –
Наче мертве?
Чумою покрите –

І мені
Здається –
Наче
Камінням
Женуть
Мене –
З того
Дня –
Як покинула
Землю
Мою –
Як жаль –
Що їхні діти
Також
Покидають
Батьківщину
Свою,
І як пусто
Тут –
Хіба
Відлунюються
Чужі голоси,
І зойком
Зневаги
Вдаряють
У софійські
Дзвони
Страшної
Туги –
Куди ж
Ми дійшли?
Шепочуть
Тихо
Висхнуті
Дуби . . .

На осінньому
Небі –
Жадної тіні
Нема –
Шелестить
Шелестить
Самота,
О, самоти
Забагато!
Хоча б –
Пісня
Прилетіла б
У хату,
Я ж двері
І вікна
Навстіж
Усі відкрила –
А пісні
Нема –
Гармошкою
Ридає вона,
Вгамуйся
Скорбото
Моя –
Та ж Україна
Ще жива!
Та чому ж
Ті криваво –
Червоні
Прапори
Заливають
Хрещатик
Цілий?
Який від сорому
Схилив
Своє чоло –

Прокляття
Прокляття
На вас!
Гнівно
Кидає
Великий
Тарас!

Згадались
Краплі
Дощу –
На ясно-жовтому
Цвіті – голубінь
Заясніла здаля,
І печаль
Відлягла –
Я не сама –
У пеленах
Зеленого
Віття
Пробуджувалась
Весна
А із хвиль
Дніпра
Неслась
Стихія
Невмируща
Грімка –
Матері
Пісня
Єдина
Моя! . .

Київ, 10 травня - 1997

* * *

Волю
Народу
Здобувається
Стражданням
Людей,
Але –
Як людина
Віддає
Своє життя
За народ –
То цей народ
Безсмертний . . .

* * *

Як почула
Трембіту
Здавалосьь –
Знайшла
Загублену
Душу –
Дитинства
Запах –
І я узяла
У жменю –
І понесла
В чужину
Але –
Трембіта
Заніміла
Бо гір
Нема . . .

* * *

Як я тужила
За пахощами
Степів –
В рідних
Краях –
І раптом
Захотілося
Поїхати
Туди –
Зійшла
З літака
А йти
Нема куди . . .

СКРИЖАЛІ СМУТКУ

У злетах
І падіннях
Людського
Життя
Є дві дороги
Вибирання
Пройти
Земне
Буття,
Надіятись
На Божу
Поміч
Або –
Людину
Чекає
Бездонна
Самота,
В покійної
Ні тіні
Сумнівів
Ні розпачу
Ніколи
Не було,
Бо вибрала
Христа
Здавна . . .

У ранній
Провесні
Весни –
Обвітрені
Вітрами
Журавлі –
Збирались
Додому –
З чужини
Летіти,
І крила
Підносили
Вгору –
Хотіли
Впитись
Волею
Просторів,
А понад
Все –
Туди злетіти
Де гнізда
Увижались,
І даленіли
Їм – навіть
Уві сні,
І понад
Хмарами
Шляхів
Коротших
Все шукали
Які –
Зближались
І манили
І кликали
До себе
Ближче –

Де тугою
Зростанням
Радости
Рідне
Гніздо
На них
Чекало,
Лиш –
Не чекала
Біля хати
Люба мати,
Що все життя
Весною
Журавлів
Стрічала,
І на усіх
Дорогах
Зі всіх
Сторін
Їх виглядала,
І в небо
Зір свій
Видивляла –
Як – з чужини
Ключем
Журавлі
Додому
Знову
Повертались . . .

Вона
Щодня
До Господа
Молилась,
І журавлів
Чекала –
Побачити
Хотяй
Одного
Ще – так
Хотіла –
Що ясністю
Блищав
Для неї
Ще здалека,
І був
Найкращий
З-поміж
Усіх –
І усміхнулась
Мати,
І простягнула
Руки
В далечінь,
А журавель
Почав
Злітати
Все нижче,
Й нижче
До землі
Торкнутись
Крилом –
Хотяй
Її слідів
Хотів . . .

Та – раптом
У спалаху
Тернини –
Спинилось
Серці
Матері
Навіки,
Не витримало
Вже років
Хрестів
Розлуки,
Урвалась
Нитка
Життєва
Згасивши
Свічу
Муки,
А душа
Відпливла
У засвіти –
Де болю
Вже нема
Ні дрібки,
Прошепотіла
Тихо –
Нетлінністю
Молитва . . .

Дітройт, 26 лютого - 1996

* * *

О, небо
України!
Яке далеке
Ти –
Коли ти
До мене
Нахилишся?
Щоб я
Торкнулась
Тебе,
А я вгледіла
Щойно
Крізь
Шибку
Вагона
Ген там –
Вершини
Карпат,
Вершок
Моїх
Вершин –
Вони –
Саме вони –
У душу
Залягли . . .

* * *

Я знову
Затужила
За горами
Рідного
Краю –
Вже у сотий
Раз,
А вони –
Остались
На малюночку
Одні . . .

СЛІПУЧА БІЛІСТЬ

Я збагнула
Як любов
Можна
Вчути
За гранями
Серця –
Кохаючи:
Як біль
Як розпач
Як порив
Непроминанням,
Тільки тебе!
З єдиним
Обличчям
Яке я зберегла –
Чашею
Смутку
Переповнена –
В кривавих
Дзеркалах
Поділена
І змінена
На тисячі
Облич
Твоя судьба,
Яку вірні
Несуть
Мов свічки
В страсний
Четвер –
У труні
Своїх
Надій
Ненароджені
Діти –
Твої –

Переживаючи
Непрожите
Життя –
У словоблудді
Збаламучених
Душ –
В'яну
Від подиху
Чужини,
Погрій –
Мене –
Теплино
Земле моя . . .

Ти глядиш
На мене
Крізь простори
Розлук –
Крізь
Океани
Глибінь
Очима
Братів
І сестер –
Які долю
Несли й несуть
Мов брили
Важку . . .

З розколених
Хмар –
Людського
Сатани
Паде злива
Огнених
Дощів,
А ти така
Безборонна
Сама –
Завмираєш
Від –
Каїна
Гріха
Прощення
Нема . . .

Випростуйся
Над своєю
Душею!
Впірнувши
В щось
Безконечно
Своє,
І падай
В серця
Льохів
Дітей
Твоїх
Не брилою
Льоду –
А теплотою
Тепла –
Сліпучою
Білістю
Нового
Життя! . .

* * *

Озброївшись
У майстерність
Кріпкої
Образности
Таланту –
З надзвичайним
Багатством
Знання –
Оволодів
Сутністю
Ліричного
Тепла,
А голос
Пронизаний
Жаром
Тонкої
Експресії
Чуття
Зогріває
Молоді
Серця,
А роки
Неслись,
Несуть
Життя –
Яке пробігає
Крізь барикади
Труднощів
Буднів
Трудних –

Діждавшись
На серпневому
Сонці
Волі
Вогню
Біля
Дніпра –
Де спеліла
Земля,
Але рідна
Йому –
Без початку
І кінця,
І його
Голос
Повторився
Надією
У майбутність –
Залишити
Тривкий
Спомин
По собі,
І все спішиться –
Спішить –
Бо любить
Справді
Життя,
І юністю
Дзвенить
Його душа . . .

Дітройт, 25 травня - 1996

* * *

Туди,
Туди,
До вас
Спішу
Щодня –
Злетіти
Перебігти
Приплисти –
І болем
І сльозою
Радістю
Утіхи –
Прилягти
До вас –
До вашої
Журби
Ви мої
Рідні
Найрідніші
У житті,
Без тебе
Краю –
Мій день
Так безконечно
Довгий –
І смутний,

І що б я
Не робила б
Ваші засмучені
Обличчя
Передо мною
З'являються
Раз-ураз,
А я питаюся
Себе
Чому я тут?
У краю
Далекому
Розлукою
Страждаю –
Коли земля
Моя є там,
До неї
Рветься
Серце
І душа
Здавна,
А ночі –
Ночі
Темні
Мов смола
Зникають
Коли пригадую –
Як я стояла
Біля Дніпра –
Вона синіша
Ця вода
Від найсинішого
Бузка,
Вона моя –
І ваша
Прадавня,

Чи можна
Всохнути
З туги –
Чи можна
Вмерти
Із нудьги?
Поміж
Чужими –
Ніби своїми
Тут людьми,
А ви зразу
Зрозуміли
Чого прийшла
До вас –
Ви ж
На півслові
Мене відчули,
І мою
Скорботну
Музу
Пригорнули
Яку –
Я дарувала
Вам –
Ви не спитались
Чому, пощо –
Прийшла?
І мене
Не як чужинку
За свою зразу
Прийняли,
Як ви узнали
Це – скажіть?
І ласку
Ніжности
Дарували
Не чекаючи
Заплат –

Бо за любов
Ніхто на світі
Не платив –
Як важко,
Важко жити
Тут без вас . . .
Я скоро
Зустрінусь
Знову з вами,
І доторкнувшись
Раною до вашої
Душі оживу!
А потім
Присяду
Дрібку
На Хрещатику
Зеленім
Біля каштанів
Кучерявих –
І білий
Цвіт буде
Біліти –
Присипле
Мої руки –
Які будуть
Тремтіти
Від радості
І щастя
Злуки –

А, може
Стану
Деревом
Сама –
Каштаном
Чи тополею
Стрункою –
Щоб більше
Вже від вас
Нікуди
Не іти . . .
Вже краще
Жити у труні,
А хочеться –
О, Боже
Як хочеться
Безтямно
Довго жити
Тільки
Задля вас,
І нашої
Землі!
І проминуть
Роки –
А Україна
Буде цвісти
Рясно,
І не буде
Вже чутно
Чужої
Мови
На шевченківській
Землі –
А я тополею
Буду шуміти
Слухаючи вічно
Ваші пісні . . .

Тільки
Прошу
Одне –
Щоби
Тополю
Мою
У чужину
Не занесли!

Дітройт, 29 липня - 1996

СПЯЩИХ ПРИСТРАСТЕЙ

РОЗПРИСКАНІ КОЛЬОРИ

Повертатися
На стежки
Дитинства
Все легко,
Навіть –
В замерзлих
Струнах
Життя
Не пригасають
Пахощі
Зачарування –
Непроспівана
Пісня
Чуття,
Яке –
Вирощуємо
Зі серця –
Глибинне
Джерело –
Жагучу
Мрію
Про нашу
Весну,
Яку –
Снігом
Не присипали
Розметені
Вітрами
Довгі
Роки . . .

І у нас –
Роздвоєння
Душі
Нема,
Іскра
Великого
Вогню
Не згасає,
А палахкотить
Пече
Терзає
Наше
Єство
Схопленим
Криком
Неймовірної
Туги,
Кличе нас
Знову – туди –
На стежку
Провесни,
Що пульсує
У повному
Розквіті
Життя –
Юність
П'янка
Пахощами
Краси
Наповняє
Нас,
Нескута
Любов
Совість
Як чистий
Кристал
В'яже дружба
Нас . . .

* * *

Твій
Магнетизм
Тривожить
Серце,
Тамую
Подих –
Нестерпно
Щаслива –
Безслів'я
Твоє
Обпалює
Мене,
Все ж
Чомусь
Сум лягає
На болісно
Рідне
Чуття –
Засихають
Слова
На губах
А я жадібно
Спиваю
Час –
І бачу
Ціле життя
Що пройшло –
І стежку
Зелену
По якій ми
У школу
Йшли дітьми . . .

Я опиралась
Тобі –
А з часом
Білою
Трояндою
Розцвітаю
У твоєму
Саду –
І часто
Плачу
Ночами
Заніміла
Зі страху –
Аби дружбу
Нашу
Не розмито
Дощем –
Тоді троянда
Згине
Від холоду
Зими –
Разом
Із кущем,
Я закохуюсь
Смакуючи
Мить –
Але миттю
Ненасититься
Душа –
Хіба
Виходом
Залишиться
Туга –
У безвиході
Життя . . .

БЕЗДАРНА ГРА

Мене
Давить
Найбільше
Безсилля
Бездарної
Гри
Дорослих
Людей
Погратись
У дітей –
У справжнє
Життя
На сцені,
І противно
Уявним
Дійством
Нагрітись
Як справжнє
Життя
Пережити,
І в такому
Театрі
Акторами
Стають
Статисти,
Яким суфлер
Підказує
Із закритого
Сховку –
Своїм
Голосом –
Призабуті
Чи не вивчені
Ролі
Псевдоакторам.

А, глядачі
Зі захопленням
Сприймають
Ці видовища,
І кожний
З них
Бачить
Себе –
У ролі
Найбільшого
І найбагатшого
Героя –
У зачарованому
Колі –
Реального
Бажання
Своєї мрії,
Помило
Цего –
Що знають
Що під кінець –
Як театральна
Заслона
Спадає
Акордом
Фіналу,
І саме
Тоді
Магія
Уяви
Згасне
Того
Вечора
Безслідно –
У хаті
Без свята.

Рецепти
На розум
Печаль
Чи радість
У жадній
Аптеці
Купити
Не можна,
І що –
Зі собою
Робити –
Як гру
На сцені
З життям
Поєднати?
Прийдеться
Справжність
Несправжністю
Підміняти,
А тоді –
Акторами
Стають
І діти,
Але вони
Не потребують
Істини
Правдивості
Шукати –
Чи підфарбовуватись
Під неї –
Бо діти
Живуть
В істинному
Світлі –
Але все прагнуть
Дорослими
Стати,

Не знаючи
Що повернення
У казку
Дитинства
Ніколи
Не буде,
А дорослі
Не хочуть –
Чи не можуть
Зрозуміти
Що в світ
Дитячої
Фантазії
Ні як їм
Туди зайти,
/вийняток – поети/
І то не усі
Тільки ці –
Котрі потраплять
Життя
Поетичним
Зробити,
І навпаки –
Поезію
Життям
Наповнити,
Але у театр
Треба іти –
Як глядач –
І гру треба
Зрозуміти,
Тільки
Ніколи
Життя
Зі сценою
Не з'єднувати.

Хто це відчує –
Цей терпкий
Смак тернини –
То насправді
Щаслива
Людина –
І ніколи
Не промінє
Реальне
Життя
За найкращі
Театри
У світі,
Але –
Є актори
У яких
Гра
На сцені
Це серцевинне
Нутро –
Глибінь –
З якої
Проростає
Зерно
Людського
Життя,
І не одно –
А їх є безліч
Тих божественних
Перевтілень,

У кожній
Ролі
Неповторність
Спалахів –
І в кожній
Грані
Є новаторство
Просте –
Але, складне
При цім –
А в душі
Стихія
Все нові
Пізнання
Шукає –
Неспокоєм
Бушує –
Талантом
Акторської
Судьби
Різьбить
Шліфує –
У поті
Сліз
Страшних
Зусиль
Своїх
Героїв
Воскресає,

Такою
Грою
Можна
Сп'яніти –
Пережити
І затратити
Реальний
Балянс
Під ногами –
Але ж-то вже
Не гра на сцені . . .
А, біль
Душі
Людини –
З якої
Скапує
Гаряча
Кров
У наші
Жили . . .

* * *

Не тужи
Туго –
Замовчи!
У голосінню
Носталгійних
Зривів –
Не затримуй
Насильно
Колеса
Часу –
Хай пливуть
Спомини
Тихо
По воді,
Не у всіх
Кольорах
На твоїм
Полотні
Щастям
Переливались
Минулі
Роки,
Були барви
Понурі
Смутні
І сірі –
Без чіткої
Уяви бажання
Боротьби
Із собою –

Але були
І палаючі
Пристрастю
Гнані
До божевілья
П'янки –
Гранчасті
Келихи
Трунку
Немов
Отрути,
Що хочеться
Пити
Безкінця,
Бо душа
Ненаситна –
Все шукає
Неповторності
Навіть
У сірих
Буднях
Дня
Мариться
Про свято,
Але –
У цей вимір
Повороту
Немає –
Бо сучасність
Вимагає
Нових
Переживань –
У одежі
Інших
Пізнавань –
Не зраджуючи
Минулого
Чуття –

Це закони
Життя –
У гармонії
Зі сутністю
Буття –
Тому
Туго
Замовчи!
Про минуле
Не згадуй
Нікому –
А минувшину
Залиши
Собі –
Як теплий
Спомин . . .

ГУЦУЛ

Ніби –
Вперше
Я побачила
Тебе –
А насправді
Часом
Не вимірювати
Нам чуття
Що полум'ям
Душі
Відчула
Дотик твій
Печально
Палкий
З примарно
Ніжним
Цілунком
Туги,
Але ти
Не мій –
І ніколи
Не будеш –
То чому ж
У снах
Тривожиш
Спокій?
І палаєш
Вогнем –
А над усе
Лежиш посеред
Повені трав –
Такий безумно
Сумний
Глядиш
На мене здаля,

І тиша
Страшна
Розділяє
Нас,
Але –
Ти не зникаєш
У квіттю
Забуття,
І не кличеш
Мене
До себе –
Тільки
Одчаєм
Глядиш
Безкінця,
Хіба –
Теплотою
Землі
Обіймеш
Мене,
І тоді буду
Вічно твоя –
Зіллюсь
З тобою
Мов вода
З рікою,
А ти вростеш
Корінням
Непроминання
У серце
Моє –
А з твоїх
Грудей
Буде плисти
Музика смутна –

Та чому ж
Так бануєш
Безнадійно
Трембітою
Гуцула?
Що аж тріскає
Довбуша
Скала –
І вбиваєш
Поривання –
Це ж зачаток
Народження
Жаги,
А ти
У пляях
Шукаєш
Стежин
Нових,
А дорога
Твоя одна
У доленій
Долі –
Я не твоя
Не суджена
Судьба,
Навіть
Зіллям
Ні дукатами
Не підкупиш
Її –
А, може –
Я ніччю
Привидом
Мавки
У тебе
Увійду,

І будемо
Жити
В дуплі
Щоб чути
Стукіт
Душі,
Що б'ється
Мов пташина
На вітру
Під грозу –
І нікого
Не буде
Поміж
Нас – тоді . . .
Так хотіла б
До гіркоти
Полину
Лежати
Біля тебе
У зливі
Сліз –
На полонині
Надій
І більше
Не чути
Нікого –
Нічого –
Кругом
Нас,
Оглухнути
Від мрій
Лиш почути
Віддих
Твій,
Щоб у погляді
Зіниць твоїх
Втопитись –

У криниці
Забуття
Звідкіля
Нема повороту –
Бо ж покохала
Гуцула –
Але ж –
То казка твоя,
Яку ти
Нашептав
У сні мені –
То чому ж
Рука твоя
Тремтить
На персах
Моїх?
А, тебе нема . . .

Івано-Франківськ, 11 липня - 1996

* * *

Є чотири
Зони
У яких
Живе
Любов –
Перша:
Це очікування
Сповнення
Мрій,
Друга:
Це злука
Тілесних
Насолод –
А третя:
То утеча
Від порожнечі –
Шуканням
Нових
Пригод,
А в четверту
Зону:
Мало-хто
Туди попаде –
Хотяй ключ
У кожної
Людини
Є свій –
Щоб відкрити
Справжнє
Бажання
Злитись
З душею
Коханого
На все
Життя . . .

ДВІ ПОЛОВИНКИ

Прийди до мене
Смутком
Твого
Слова –
Заговори
Радістю
Розмови –
А тоді
Розділиш
Яблуко
На дві
Половинки –
Як це ти
Робив
Колись –
Коли ми удвох
Сиділи
На вокзалі –
А сонце
Співало
Наші болі,
І ми тишею
Мовчали –
Тільки засип
Розлуку
Роздолля
Поміж нас,
Щоб київські
Каштани
Знову нас
Зустрічали –
А ми Хрещатиком
Любувались . . .

* * *

Ти весною
Глядиш
На мене –
Я осінню
Прийду,
Але плоди
Будеш
Збирати
Сам –
І обпалю
Червоним
Маком
Навіть
Зимою,
І знову
Прорвусь
Зеленим
Гіллям
Провесни
Весною –
Крізь
Тріскіт
Років
Час зникне –
Бо кожну
Мить –
Не нам
Вимірювать
Часом . . .

* * *

Чи ти знаєш?
Що все
Здійснюється
Поза моєю
Волею,
І ми рухаємося
Симетрично
Навпроти
Одне-одного
І рівновіддалені
Від стрижневої
Осі –
До котрої
Тяжіємо –
І відтак
Прагнемо
До злиття,
А мрія
З кожним
Днем деленіє
Мов привид
У сні – зникає –
Давні
Стежки
Засипані
Снігом ясности
У тьмі –
А ти вдивляєшся
У мене
Зіницями
Вічності
Приреченням
Туги . . .

* * *

Лежить
Упале
Листя
Мов
Хлопці
По бою
На зжовклій
Вже траві
Падолиста,
Застиглий
Холод
Раннього
Морозу
Сковує
Пелюстки
Чорнобривців
І жоржин –
Що все – ще
Різнобарв'ям
Кольорів
Цвітуть
В осінньому
Саду –

А, я іду
Шукати
Бабиного
Літа –
Що стелиться
Туманом
Смутку
По полях
Ступаючи
По мертвім
Листю –
Яке у шелесті
Мовчанням
Тиші –
Прощається
З життям . . .

* * *

Навчи
Мене
Боже
Засіяти
Траву
На камені,
Щоб весною
Зазеленіла –
І, щоб душею
Я все молоділа,
Але зрілість
Осені зберегла –
Колоссям
Жита
Людей кормила,
Дивосвітом
Дитини
Захоплювалась,
І у білоквіття
Сніжин
Милого
Одягала –
А, насправді
Зими –
І самоти
Ніколи
Не злякалась,
Тоді –
Трава
На камені
Проросте
І зазеленіє . . .

* * *

Коли б
Я була
Пелюстками
Квітки,
То ти –
Прилітав би
Щодня
До мене
Бджолою –
Спиваючи
Нектар
З мене,
А потім
Перелітав би
До іншого
Цвіту –
Залишаючи
Дотик
Жали
У мені,
А, я хотіла б
У твоєму
Вулику
Бути
Не з роєм
А з тобою
Сама –
Бо я –
Ненаситна
Здавна . . .

* * *

Коли
Зникає
Страх
У людини?
Чи торкнувшись
Смерти –
Не відчуваєш
Печалі,
І радістю
Не плачеш?
Бо у сльозі
Захована
Таїна
Людської
Душі –
У цьому
Світі,
І шелесту
Берези
Вже не чутно
У позасвітньому
Бутті,
А існування
У вимірах
Земної
Кулі
Насичене
Насправді
Забуттям
Провини –
Незнаного
Чуття –
У зоні
Незвіданого
Ще життя . . .

* * *

Як ранній
Цвіт
На дереві –
Торкнешся
Розлетиться
По полях –
А пам'ять
Серця
І не спить,
Як дико
Пахнуть
Ночі –
А, ти
Білієш
Наче біль
Вдихаю
Запах
Твій,
У стоголоссю
Голосів –
Ти не зі мною
Ти в мені,
Я долі
Тінь твоя –
Шукай
Ту тінь
У лебединому
Крилі –
Розкриллям
Забуття
Лебідь
Пливе –
Вода мовчить –
І мар'ять
Поцілуком
Уста твої . . .

* * *

Твій
Холод
Множиться
У моїй
Душі
Хаосом
Думок
Наддертих
Решток
Надій –
Що виспіли
Зрілим
Овочом
Самоти,
У якій
Я не чуюся
Самотньо –
Бо крізь
Призму
Відбитки
Уяви –
Ти ділиш
Себе
На шматки
Самолюбови –
Тому
Насправді
Ти ніколи
Моїм не був . . .

Дітройт, 24 вересня - 1997

ЯСЕНЬ

Полюби
Іскру
Мою –
Або,
Хотяй –
Оскалок
Залиши
Собі –
Ти ж сам
По собі
Вогонь –
Палаєш
Полум'ям
Ватри
Вдень
І вночі –
У сивій
Давнині
Прозираєш
Віщим
Словом
У хрестах
На роздоріжжю
Доріг –
І несеш
Спокуту
За чужі
Гріхи
У віках –
Карбуючи
Кожну
Букву
Печаллю
Душі –

Скроплюючи
Кров'ю
Скроні
Карпатських
Лісів
По всіх
Лісах
Рани твої,
А у мене
Жура
Одна –
Це чорна
Коса –
Яка побіліла
Ще весною
Торкнувшись
Тугою
Лісової
Води
За тобою –
Чекаючи
Грози,
Якою пропалю
Навіть
Час –
Щоб стати
Жаринкою
Твого
Вогнища
Хотяй
Один раз –
Розгладивши
Твої болі
У сні,
Тишею
Тиш –

Присісти
У твоїх
Ніг –
Обів'ю
Увійду
У тебе
Блиском
Жаги
В багатті
Ворожби,
Щоб
Розлитись
Зливою
Цілунків
У тобі –
Пощо
Тобі
Смутку
Від найчорнішої
Смоли?
Я ж –
Від тебе
Сум заберу
Собі –
Щоб тільки
Зупинитись
Прилягти
При тобі
Безумним
Безсонням
Торкнутись
Зболеного
Чола –

Бо я хочу
Бо я мушу
Упитись
Голосом
Твоїм –
У безголоссю
Струни
Страшної
Німоти
Притулившись
До твого
Віддиху
Губами
Самоти
Спиваючи
Запах
Куль –
Що протікає
Живицею
З ясенових
Віт –
У жили
Твої –
У світлотіннях
Зламів
Судьби
Знебарвлюючи
Барвами
Страх
Боротьби,

Тому –
Схились
До землі –
Колосе
Мій –
Звідки
Проростає
Насіння
Твоє,
І почуєш
Як схлипує
Поранена
Гора –
Де гніздилися
Колись
Орли,
А тоді – я
Із попелища
Згарищ
Надій
Піднесуся –
І з вітром
У світи
Полечу,
А тобі
Свою
Сльозу
Залишу,
Бо не забути –
Хоч разом
Не бути –
Ладо моє . . .

Київ, березень - 1997

З'ЯВА КОХАННЯ

Ми мали
Одну годину
60-ть хвилин
Назначено –
Але час
Затримався
Тільки вдаряв:
Минулим
Сучасним
І майбутнім
Ударом
Долі цокотів,
Але –
Ми не чули
Ударів
Годинника,
А неймовірне
Тремтіння
Душ
Підказувало
Що це щастя
Істинне
Незабутнє
Прийшло
До нас,
І ми милувалися
Його блиском
Його соромливістю
І мовчанням,
Що привидам
Кохання
Зближалось
До нас . . .

А, спрага
Зростала,
І охопила
Тіло
Від голови
До ніг –
Тисячилітня
Таємниця
Заблуканих
Доріг,
Ми були
Чужі –
А стали
Рідні,
Найрідніші собі –
Він наближався
До мене
Голосом
Спокуси,
А я занурилась
У його душу . . .

Це була перша –
І була
Остання
Зустріч –
Час розтанув . . .
А очі палили
Передчуттям
Смерти,
Ми кохалися
Недовго –
Під чорною
Скелею
Уявної
Розлуки,

А, жах
Здавив
Тісним
Арканом
Серце,
Йди від мене!
Благали
Його руки,
І холодна
Виросла
Стіна
Поміж нас –
Зменшила
Муки . . .
Ми мали
Одну годину –
Припадково
60-ть хвилин
Для себе,
А, увійшли
У вир пристрастей –
Що кличуть
До вічності,
Бо в незгасаючому
Болю –
Є незгасаюча
Совість . . .
Безпроминанням
Зветься!

* * *

Крізь
Нетри
Сновидінь
І радощів
Печальних –
У безладнім
Ритмі
Стихій –
Я марно
Намагалась
Обнати
Душу
Твою,
Любов
Померла
На руках –
Ти взяв мене –
А в тілі
Вічності
Нема –
Є утіха
А не кохання,
Бо хто зуміє
Впіймать
Блакить
Небесну?

Долий
Туди
Своєї
Крови –
Де тайна
Цвіту –
Де є нові
Вогні –
Не бачених
Ще барв –
Ще треба
Їх реальністю
Наповнити
Вона мене
Так вабить
Як магнет,
Волосся
В неї
Золоте
Незгасним
Спалахом
Цвіте,
Ми завше
Боремось
На гранях
Все нових
Пізнань
Аби –
З'єднались
Душі
Аби –

І мариться
Мені –
Що ми удвох
Готуємось
В дорогу –
На ту незнану
Прощу,
У подорож
Кудись
Навіки –
Де тлінного
Життя
Немає –
А лиш сади
Нетлінністю
Цвітуть –
До синіх –
Синіх
Обріїв
Без часу,
Туди,
Туди –
У незгасання
Невідомого
Душа
Летить
Моя . . .

Київ, квітень - 1997

* * *

Скільки
Ясности
Світлого
Сяйва
У білих
Ромашках
Дівочої
Цноти
Очікуючи
Свіжого
Дня,
Йде
Дівчина
Тайну
Кохання
Шукати –
Але дорога
Заросла
Дикою
Травою,
І сперла
Головку
На свого
Коня –
І в тумані
Хащів
Згубилась
Сама –
Продирається
Знесилена –
Щоб стежку
Знайти –

У кольорах
Вітру
Розплелась
Коса –
Тільки
Милого
Нема
Щоб
Дівоче
Личко
Від самоти
Охоронив –
Куди йти?
Питається
Себе дівча –
За покликом
Серця
Підказує
Душа –
А дикі
Цвіті
Приваблюють
Запахом
Сп'яніння
Кличуть
У нірвану
Самозабуття,
Тільки
На глум
Милого
Нема –
Лишається
Пити
Отруєний
Келих
Аж до дна . . .

* * *

Ти мене
Не забув?
Ні не забув –
Ждав?
Ждала –
Голос у нього
Тремтів,
Теплий
І тихий
Як навесні
Вітер,
А вона
Стояла
Біла –
Як біль
З душею
Чистою
Хоч води
Напийся
З криниці –
Розпущені
Коси,
А серце
Топилось
Як віск –
У чорних
Волоссях
Палали
Маки,
А слово
Його
Падало
Зерном
У зготовану
Ниву,

Щось лишалось
Од них
В повітрі
Як пісня
Весняного
Грому
Будило
І кликало –
Хотілось
Щось пережити –
Виспівати
Недоспівану
Пісню,
Що лежала
У грудях
Розгорнувши
Крила
Свої
До лету,
А з душі
Проростав
Свіжий
Паросток
Як з дерева
Брунька
Розцвілась
Під сонцем
Краси
Чекаючи
Грози
У провесні
Злуки,

А груди
Дівочі
Пашіли
Теплом
Все щезло
Кругом –
Як сім'я
В жіночому
Лоні росло
Щось величне,
А, в ході
Було її
Щось вічно
Молоде –
Тривожно
Звабливе –
Не з цього
Світу –
І очі горіли
В них –
Наче світло
В церкві
Щось урочисте –
Мов матері
Сльоза
Засвічена
Сонцем
Добра
Скотилась
У їхні
Руки,
Хто ж буде
Любити тебе
Більше чим я?

І впала
Як скиба
Землі
Прорізана
Плугом
Увійшовши
У нього
Зрошеним
Квітом,
А сонце
Сідало
На вітер . . .

Івано-Франківськ, 13 липня - 1996

* * *

Ми жили
Чеканням,
Я жадала
І боялася
Цього
Побачення –
Тільки
Ти –
Розмови,
Навіть
Не пригадати
Про що,
Мовчання –
Мелькали
В темряві
Придорожні
Дерева,
І не помічасш
Часу –
Було холодно,
Довелось
Розставатись
Надовго –
Ти збагнув
Мене –
Напружений
До безтями
У своїй
Красі,
Дивовижне
Кохання
Приваблює
Дужче
І дужче –

А час
Зник,
І розхитує
Серце
Дзвоном
Жаги,
Було щось
Невловиме
Але відчутне
У ньому,
І я відчула
Свіжі
Пахощі
Ранкової
Роси –
Захлинаючись
Наче ковтаючи
Свіже
Степове
Повітря
Рідної
Землі,
Ти душею
Схожа
На дівчину –
Говорив
Мені –
Молодієш
Кожний
День більше
При мені –
І він жадав
Усім єством
Її,

Як важко
У чужій
Стороні –
Я шептала
Йому –
Страшенна
Глибінь
Палає
Невгасним
Вогнем
У мені –
Найдужче
Люблю
Весну –
Ще багато
Весен
Попереду
Нас,
І я відчула
Гріховну
Насолоду
У гріху –
Але,
Цей спогад
Зник –
За межами
Видимого –
Розтанувши
У дощах,

А вікно
Замережалось
У сльозах –
Як легко
Мовчати
При тобі
Навіть
У снах

Івано-Франківськ, 12 серпня - 1996

ЗЛЕТ ПТАХА

Я дивилась
І не бачила,
Слухала
І не чула,
Як тополя
Розплела
Коси
Виплакавши
Очі
В Дніпрі,
Бо вирощую
З серця
Печаль
По тобі . . .

Ти переповнений
Мною –
Пахнеш
Чорною
Твояндою
Тільки
Вночі,
А, я
Загортаю
Тебе
В себе
Чудом
Весни,
І рвучко
Розгортаю
Пелюстки
Твої
Тайни
Втихомиренням
Блискавки
Громів . . .

Мов птахи
Підношу
Крила
До злету
Радісним
Криком
Болісної
Туги
Недосяжного
Лету
У безмежжя
Пізнаванням
Зростання
Спраги
До
Краси,
І поринаю
І твоє
Чорне
Волосся,
Що полискує
Безсмертям
Смертної
Жаги,
І передзвонюють
Дзвони
Зорями
Дзвонарі
До зорі . . .
Я хотіла –
Щоб
Тобі
Було добре
Зі мною,

Але прощення
Втихомиренням
Не приносить
Нам миру
Без – жалю вини –
А, душа
Маячить
У лябіринті
Палаючого
Вогню,
Гра пристрастей
Заливає
Береги –
Найсвітліше
Кохання
Назавжди . . .
Ти –
Недосяжний
Мені
Блякне
Храм
Жаги,
Але –
Акорди
Ніжності
Підносяться
Хвилями
Океану
Вгору,
То опадають
Знову –
Але ніколи
Не затримуються
В життю . . .

А , на білих
Безбарвних
Губах
Краплі
Крови
Прозирають
Світанням
Нового
Дня,
Невловним
Кольором
Чуття,
Але –
Повторення
Завжди
Буде
Іншим
Від попереднього
Дня –
Бо початок
Це кінець
Замикається
В коло
Безконечно,
У сотень
Життів
Я тільки
Твоя!
Бо неповторність
Одна . . .

Дітройт, 3 лютого - 1996

ОБРАЗ СПОКУС

ЛЮСТРО

Обличчя
Молодої
Жінки
Зазирило
В дзеркало,
З якого
Глянула
Злякано
На неї
Відбитка
Старої
Жінки:
Вибляклі
Очі –
Шкіра
Обвисла
Пасмами
На шиї –
А з беззубого
Рота
Стирчав
Пожовклий
Пеньок,
Крізь
Розпатлане
Волосся
Проглядала
Гола
Лисина,
А на вершку
Голови
Піднеслись
Декілька
Волосин
Як у їжака
На спині.

Жінка
Всохлими
Руками
Почала
Пригладжувати
Своє
Плаття –
Яке гойдалось
На її постаті
Безборонно
То в одну
Сторону
То в другу –
Немов
На страхополоху
На горобців
Літом,
Хто ти така –
Незнайомка мені –
Що відважилась
Увійти
У мій двір?
Не спитавшись
Дозволу –
І як ти зайшла
Сюди?
Та ж двері
І вікна
Закриті
На защіпки
І замки –
Тихо шептали
Вузькі губи –
Немов шнурочки
На білля –
Які гойдалися
На вітру
Проти сонця.

Але з'ява
В дзеркалі
Не зникала,
Тоді реальна
Жінка підійшла
Ближче –
Цілком
Близько –
Думаючи
Що гостя
Під тиском напруги
Розплинеться
Або зникне
Щезне –
Сама по собі –
Бо їй тут
Нема що шукати –
Бо, це помилка
Що вона саме
Сюди прийшла,
Хвилини минали
В очікуванні
Зміни,
І навіть тупіт
Ноги не змінював
Ситуації
І напрямку
Розмови.
А стара
Жінка
В дзеркалі
Лукаво всміхалась,
І почала собі
Говорити:

Це не я -
А ти!
Вдивляєшся
У відбитку
Свою, ха, ха –
І зареготалась
Старощами –
Реготом
Божевілья –
Продовжуючи
Діялог злісно:
Де ж молодість
Твоя?
Врода п'янка –
Лілейне личко
Чорна коса
І смерічковий
Стан дівочий –
Що зводив
Хлопців з ума –
А де губи
Повні, пухкі
В яких іскрились
Поцілунки
Палкі?
Але ти чуєш
І до сьогодні
Їх смак –
Вони незабутні
Правда?
Скажи щиро
Чому ж тоді
Зціловуєш
Гірчиці
Полин
Сама –

Геть!
Проклята!
Забирайся
Звідсіля!
Ти чужинка –
Це не я!
А, я ще молода –
Глянь, як дрібочуть
Мої ноги
Під такт чардаша,
І почала
Підноситись –
Хотяй одною
Ногою ворухити –
Але, вони тягарем
Каменяки тягнули
В долину –
Як не пробувала
Так і не зуміла
Рушитись
З місця,
Та раптом
Закрутилось
У голові –
І безголосно
Мов зів'яла стеблина
Бебехнула
У дзеркало –
І люстро
Розбилось –
Розтріскалось
На малі і більші
Оскалки -
По долівці
Розлетілись . . .

Не знати
Скільки
Часу
Пройшло –
Але з кутків
Впливав
Сумерк
І самота,
Добре що чужа
Жінка –
Таки відійшла,
Зникла –
Із сновидіння
“Молодої” жінки
Що лежала
З розбитою
Головою
На долівці
Сама –
Червоні
Цятки крові
Розсипались
По склі –
Що нагадували
Ягоди калини
На кущах
У саді,
І простягнулась
Жилава
Рука
У порожнечу
Липку –
Пробувала
Сісти –
Але дарма,

Тоді почала
Повзти –
По долівці
На руках
І ногах
Прикусивши
Губи з болю
Не жаліючи
Себе –
Як добре
Що той привид
Вже зник –
Думка була чітка –
Вона пішла,
Зможу позбирати
Оскалки
Люстра
І зліплю
Наново –
Дзеркало буде
Як нове,
І буду дивитись
У нього щодня,
Напружувала
Зір –
І почала
Визбирувати
Часточки
Скла –
Якось з любов'ю
Укладала
Уламки люстра
Що іскрилися
Барвами долі
Чуття,

І виходила
Мозаїка
Її життя:
Там – вечір
Морозний,
І зустріч
Біла –
З першим
Коханням
Прозорим
Мов матері
Сльоза,
А онде –
У цьому
Квадраті
Я бачу
Вінчання
Наше,
Духм'яна
Ніч –
І квіти, квіти
Лілейно-ніжні
Ціла повінь їх –
По моїй шії
Розсипались
Пелюстками
Жажди,
А ти зцілював
Аж до ранку
Мов у похміллю
А вина ми не пили . . .
А, оця оскалка
Скла –
Десь з'явилась
Щойно –

Хотяй картина
Якась
Замрячена,
Це ж осінь
Золота –
Шелестить
Глибиною
Слова твого
У яких –
Ми топилися
Удвох аж до дна,
Де ж розсипати
Дитячі радісні
Голоси і сміхи
Я мушу склити
Це дзеркало
Утіхи.
У що я буду
Заглядати?
Люстро розбите –
Ще трохи
Підповзти –
До більшенького
Оскалка
Що заховане
У куточку –
А сяє діамантом
Краси –
Мушу торкнутись
Його –
Без якого
Життя нема –
То вічна
Туга –
Вірна
Подруга
Моя,

Та чому ж
Люстро
Я розбила
Своє?
А це ж
Дорога
Моя –
Ружа
І терня
Призначення
Моє,
Але насправді
Я не стара –
Хотяй зморшки
Покрили
Обличчя,
А тіло
Пружність
Втратило
Здавна –
Але ж,
Ще залишається
Душа!
Безпроминанням
Назначена –
А вона така молода!
І цілу ніч
Жінка клеїла
Своє дзеркало,
І сила була –
Бо вона насправді
Щойно себе
Віднайшла . . .

* * *

Юне
Поривання
Засіває
Насінням
Душу,
А з мозаїки
Ночі
Пливло
Тривожне
Сяйво
Повного
Місяця
Яке
Гіпнозою
Проходило
Крізь
Нас
Запахом
Дикого
Квіття
І зіллям,
А він
Обнімав
Мене очима –
І кликав
Блукати
Зарослими
Стежками
В зачаровану
Ніч –
А заховані
Пристрасті
Росли
Мов хліб
На дріжджах
У печі,

Трави
Пашіли,
Ми говорили
Навіть
Тоді
Як мовчали:
Ти маєш
Владу
Наді мною –
Скорив –
І водиш
За собою
Міняючи
Бистро
Сум тіней
Чи радість
Блиску
Розмов,
І ми
Злазили
Вище
І вище
Криком
Підгір'я –
Тут
Молодніють
Кущі –
Як молоді
Дівчата
На вечорницях,
А ніч гаряча
Мов розпечене
Вугілля –
Наче
Вбирала
Все тепло
Гір у себе,

А я ішла
Довго –
Назустріч
Його стріти –
Байдужна
Навіть
До розлуки,
І наші
Очі
Стрілись
На мент
Як кремінь
Й кресало –
А розлука
Тинялась
Сама
Глуха
Як скрипка
Коли порвались
У неї
Струни,
Але –
Ми обходили
Її зоною
Жаги,
Ми ж ішли
Назустріч
Собі –
І я побачила
Зморшки
У нього –
А він
У мені –
Які ніколи
Краси не вбивають
Навіть у сні,

А місяць
Несподівано
Зблід –
І поля
Блідли –
Оргія
Тиші
Залляла
Серця,
Лиш
Жмуття
Світла
Повзли
По білій
Шиї
Принаджуючи
Містерією
Першого
Поцілунку
В якому
Не було
Початку
Ні кінця –
Ми помітили
Що розвиднілось,
Світанок
Злетів –
Навіть
Білили
Дзвіниці
В далі,
А він горів
Мов полум'ям
Свічки –

Вогнем
Невгасимим
Палав –
А місяць
Сідав
Ясними
Променями
На руки,
І по білих
Сорочках
Розливалось
Тепло –
Ми були
Близько
Себе –
Що чули
Як наше
Тремтіння
Зливалось
В одно,
Ти хотіла
Щоб я навік
Занімів –
Але наша
Любов
Жива!
І він –
Як наточений
Ніж
Гострий
Цілував
Мене,
Зливою
Іскор
Писалось
Щастя –

Яке скоріше
Ніж встигнеш
Відчути
Вітер
Зітре
Забере –
Я втрачаю
Себе –
А тіло пульсує
Жаром насолод
Волосся
Як море
Втопило
Його,
А ніжність
Неземна
Бриніла
По полях,
Чи одшумлять
Колись
Бурі
Питалась
Себе?
А в келиху
Поезії
Пульсувало
Життя,
Все щезло
Я стерпла –
Мов в храмі
Молилась
Душа –
Я стала
Твоя –

А біля мене
Сльозина
Скотилась
Неповторністю
Чуття –
Упала
Під тебе
Колоссям
Зерна
Запахла
Росою
Земля,
А ніч наша
Мовчить –
Нікому
Не скаже
Про тайну
Мою
Що маком
Розцвіталась
В житах
По краях,
А розлука
Підходила
Все ближче,
І ближче
До нас –
Кохання
Рознеслось
По далеких
Світах . . .

Івано-Франківськ, 2 серпня - 1997

ЗБОЛЕНА РАДІСТЬ

Мистецькі
Твори
Це згусток
Людських
Емоцій
З її внутрішинім
Світом
Переживань
Сподівань,
А картина
Сповнюється
Життям
Яке дзвенить
В непригашених
Тонах
Барв
Пересипаних
Позолотою
Майстерності
Художника –
З під якого
Проглядає
Малюнок –
І надає
Барвам
Глибини
Свіжости
І загадковости,
А згущені
Мазки
Як волокна
Нервів
Об'єднують
Їх –

І надають
Перевагу
Спалахам
Кольорів
Вічності
Нескінченности,
Але вони є
І мінливі –
Часто
Переливаються
У різноманітні
Відтінки –
Багато
Сріблясто
Білого –
Яке перетворюється
На світло
Яке є символом
Духовности,
А з під палітри
Непогасних
Кольорів
Вихоплюється
Жага
Яскравих
Акцентів –
Як пісня
Що лине –
То голосно
І відкрито –
То змовкає
До шепоту . . .

Картини
Сповнені
Таїною
Містики
Вихлюпуються
Потоком
Барвистої
Стихії
У тривожно
Схвильованих
Композиціях,
Це роздуми
Мистця
І сповідь –
І пристрасть
До життя,
А внутрішня
Експресія
Напруги
Шукає
Опору
В чомусь
Незвіданому
За межами
Видимого
Вічного –
Намагаючись
Зблизитись
І зрозуміти
Таїну
Буття –
І почути
Голос
Бога . . .

Дітройт, 16 вересня - 1997

* * *

Ти йдеш
Сама –
Понад
Урвисті
Береги
Кущів
Чорної
Ожини,
Убравшись
У кольори
Світання –
Ярієш
Пристрастю
Буття,
А там
Синіє
В полі
Синій, синій
Виноград
З якого
Ти співаєш
Спраглими
Губами
Тонкощі
Чуття,
А життя
Пливе –
Бо серце
Все жадливе –
І палає
І несе
В собі
Не мовлену
Ще ніким
Любов
Твою . . .

* * *

Це, що приходить
Від тебе до нас
Мабуть найкраще
Зі всієї краси
Що Господь дарував
Нам на цій землі –
Бо воно не пропаде
Ніколи –
І не зникне безслідно
Назавжди –
Як часто буває
У людей –
Бо у тобі співає
Стоголоссям душа –
А мелодія відлунюється
І множиться
У клітинах нашого
Чуття –
Тому, це що ти даруєш
Нам кожного дня –
Мабуть вистарчить
На повні два життя
У якому вмістилась
Жагучість твоя
До любови і добра . . .

Дітройт, 30 вересня - 1997

ГОЛОД ДУШІ

У зелені
Сплетіння
Гойдала
Твою
Долю,
І піснею
Любови
Не погасила
Спраги
Болю –
Лиш
Дарувала
Хвилювання
Неспокою,
А ти –
Все бігла
В літо –
Що горіло
Стиглим
Плодом
Жаю,
І ти
Не бачила
Що кругом
Тебе –
Свічка
Одна –
За одною
Згоряла,
А ти –
Все бігла
Далі –
Але,
Не змогла
Вже наздігнати
Свої долі . . .

ХРЕСТ ЛЮБОВИ

Далеко –
Від матірних
Доріг –
І від дзвінких
Пісень,
Що тугою
Бриніли
Рідного
Краю
В душі
Його –
У келії
Самітній
І малій –
Де холодом
Всі стіни
Поросли,
Жив сам –
Чернець
У своїй
Самоті,
Лише Христос
Розп'ятий
На хресті
Надією
Лягав
На молитви,
І біля нього
Був . . .

І, він молився
В тишині,
Здавалось –
Що краплі
Крови
Червоніли
На чолі –
Немов
Калини
Ягоди
Видніли
На кущі,
А він молився
Може, за мене –
А радше
За мої
Гріхи,
Що прилітали
В келію
Немов
Ті голуби
Ясні,
І присідали
Ласкою
До його
Руки,
А, він –
Їх не відганяв –
А згодом
Ці гріхи
Немов
Його були . . .

І раптом –
З ока
Божого
Сльоза
Упала
На гріхи,
І запекла
Нестерпним
Болем
Молодого
Монаха,
І з серця
Почала
Рости
Печаль
Його,
І все глибшала
Рана у душі,
Бо дерево
Пускало
Корені
Вглибінь
Жури . . .

Чому ж –
Заплакав
У келії
Малій
Аж – сам
Христос
Питав
Себе
Він раз-ураз?

Невже ж –
Ці білі
Голуби
Ясні –
Насправді
Смертельні
Є гріхи?
Лиш одягнулись
У спокусні
Шати
Сатани . . .
І сталось
Диво-дивне,
Божий
Чоловік
Осяйним
Зором
Глянув –
Як людина
По келії
Чужій,
І заговорив
Ласкаво –
Господній
Голос
Зашепотів:
Встань юначе!
Із колін –
Ти ж лиха
Жадного
Нікому
Не зробив,
Бо білі
Голуби твої
Це не гріхи її!

А лиш любов
Яку зіслав
Тобі –
Сам Бог,
Щоб ти мав
Силу
Нести
Свій хрест
Крізь терня
Людської
Судьби,
І тих шляхів
Бездольних –
Чужини
Я – ж знаю
Це життя -
Я був людиною
Також –
І чув я плач
На вавилонських
Ріках,
І йшов
Аж до кінця
Мого буття
Голгофтою
Закінчилась
Та боротьба . . .

А сльоза
Моя –
Це радість
І надія,
Що за любов
Платиш
Таким
Терпінням
У світі –
Де любов'ю
Торгують
Малі діти . . .
І раптом –
Келія
У сонці
Вся горіла,
І щезла
Самота
А строгість
Стін
Веселкою
Загрілась,
А монах
Молодий
Молився
На за мої
Гріхи –
А за любов
Що з далени
З усіх сторін
Мелодією
Тиші
Доходила,

Він сам
Не був –
І келія
Вже
Не темніла
Пусткою
Чужини,
А свічі
Ясним полум'ям
Горіли,
І його
Душу
Теплом нагріли,
Він самоти
Вже не боявся
Він сам
Не був –
Була Ісусова
Сльоза,
Що радістю
Блистіла,
І була
Білість
Непорочна
Біля голуба
Що на піддашню
Голубкою присіла . . .

БЕЗЧАСУ

Ледь –
Сутеніло
Безлистий
Березневий
День
Згасав
У тиші
Смутку
Прошелестіла
Тінь
Душі –
У спалаху
Неземних
Вже
Світел,
І понеслась
Магічним
Колом
У загадкове
Всебуття,
А в далечі
Лишались
Перекошені
Хрести
Землі –
Далекого
Життя –
Поза
Життям
Земним,
Народженням
Нетлінного
Нового
Вже чуття . . .

І залишився
Порожній
Келих –
В якому
Загубилося
Дно –
Уявний
Порятунок –
Мов чайка
На морських
Хвилях
Збаламучена
Душа,
Дозріти
Власними
Зусиллями
Мусіла
Сама,
Бо прозирати
У майбутнє
Чи минуле –
Це відблиск
Духу
Господа . . .

Дітройт, 27 лютого - 1996

* * *

У кольорах
Вітру
Безліч
Різнобарв'я –
Залежно
Від стихії
Природи –
Яка ткає
Нам різні
Взори –
Незнаної
Таємниці –
А, ми
Немов
Списом
Пробиті –
Вибору
Не маємо –
Залежні
Від ласки
Леготу
Вітру –
Або гурагану
Шаленої
Сили –
Залишаємось
Безсильні
У труні
Безвихідної
Надії,
Бо ж
Людське
Життя –

Це піщинка
Серед
Космосу
Буття,
Але,
Я люблю
Іти проти
Вітру –
Навіть
Серед бурі,
І чути
Гострий
Аркан
Не тільки
На шиї –
А в кожній
Клітині
Свого тіла –
Змагатись
Проти течії
І йти вперед
Крок за кроком –
Здобуваючи
Простір
З піднесеною
Головою –
Щоб дерева
Уступались
З дороги –
Бо це насолода
Як в житті –
Перемагати
Себе –
А часом
І стихію . . .

ПІЩИНКА

Як охопити
Неосяжне?
Таємну
Вічність
Зіткану
З джерел
У часі,
І поза
Часом –
Зазиранням
У криницю
Таємниці –
Радість
Гри перевтілень
Болісної
Пристрасті
У якому
Немає
Жадного
Повтору,
Духовна
Енергія
Воєдино
Творить
Людину
Розкриленим
Птахом
Примарного
Вітру
Летить
У блакить,

Згубивши
Захват
Ледь –
Торкнувшись
Таїни
Буття –
Шукаючи
Серед
Гущі
З'яви
Ілюзій –
Чуда
Сліпця
Змінні
Чуття,
Схожа
Але –
Не тотожна
Незаймана
Жарина –
Людська
Душа –
Тернова
Ружа
Хреста . . .

Дітройт, 9 травня - 1996

* * *

У тобі
Проростають
Багато
Дубів,
Зелених
Міцних
З тугим
Корінням,
Що сягають
Глибоких
Глибин,
Але ти –
Надія
Для мене –
На шляху
Все нових
Шукань
Син
Одинокий
Мені –
Якого
Я відчула
У мелодії
Сопілки,
Якою
Твій
Батько
Зачарував
Мене
Ще – заки
Я віднайшла
Себе . . .

Дітройт, 1 листопада - 1995

ЗАЛИШАЮ ТЕБЕ

Цей погляд
Пропікав
Аж –
До хребта
У захваті
Шаленої
Пристрасті
Завмерла
Я . . .

Залишаю
Не тільки
Тебе –
А також
Львів –
Поза
Собою
Біль,
А до скроні
Прилягає
Твоя
Тепла
Рука
До якої
Не встигла
Ще торкнутись
Туга,
А колеса
Поїзду
Глухо
Стукотять –
Безтямним
Шепотом
Твоїх
Слів,

Скажи
Скільки
Терпінь
Крізь
Ртуть
Трійливої
Зони
В тебе
Влилось?
І заливають
Мене –
На перехрещеннях
Судьби
Раною
Сутеніє
Твоє
Життя,
Але –
Мені –
Ти пропах
Живицею
Надій
Мов матері
Світлиця –
До якої
Можна
Увійти
Тільки
Без гріха,
І куди б
Я не пішла –
Очі твої
Пробивають
Кинджалом
Мене,

Що аж страшно
Від тих зіниць –
З яких
Прозирає
Твоя
Душа –
Розп'ята
На хрестах
Гір –
До яких
Кличеш
Мене -
У полонини
Свої –
Де зливою
Дощів
Змиваєш
Ганьбу
Братів,
А поїзд
Цокотить
Смутною
Мелодією
Невипланих
Ще сліз,
І заглушує
Маривом
Розлук -
Розділяючи
Нас
На дві
Самоти –
А, я хотіла б
Засіялись
Конюшиною
Жаги –

На твоїм
Дворі –
І жити
З тобою
У павутинню
Павука
З якого
Виходу
Нема –
Щоб тільки
Удвох
Бути
Разом –
Тільки
Ти так
Печально
Не гляди –
Не спалюй
Мене
Немов
Верховинський
Чаклун
Заклинаєш
Усе –
Бо у цім
Жалю
Ти – не один,
Чуєш!
Як трембіта
Ридає
В далечі –
А я сохну
З жури . . .

Щось в тобі
З опришка
Вічно
Бунтівниче
Прозирає –
Що блискавкою
Дуби
З корінням
Вивертає,
І силу
З моїх
Жил висав –
Мов упир
У місячні
Ночі
Вовкулакою
Виєш,
І виходиш
Із темноти
Білої ночі
І закликаєш,
А я в'яну –
Скута
Твоєю
Силою
Підвладно
До ніг
Твоїх
Лягаю
Барвінком
Обвиваюсь –
То, вже краще
Утопи мене
В Пруті
Ріки,

І будеш
Тоді –
Чути
Лиш хлюпіт
Хвиль води –
І ніжну
Пісню –
Невиспівану
Ще ніким
Співаночки
Мої –
Які ти
Вилюляв
Від матері
Ще малим,
Тільки
Не проклинай
Мене –
Бо квіткою
Альпейською
Проросту –
І в тобі
Безсмертником
Зацвіту,
Або – спали
Мене жаждою
Жаги –
Хотяй
У снах
У пляях
Де я ждала
Тебе –
Ще заки
Тебе
Віднайшла,

Упийся
Непроминанням
Безчасу –
Який
Повз нас
Минає час
І поведи
В оманний
Світ –
У світло
Мрій,
І зупини
Врешті
Поїзд
Свій –
Що скрегоче
Ржею
Балясту
Увесь час,
Але ти
Не відходиш
Ні на мить
Від мене –
У німоті
Німих
Скрижалей
Нас віддаль
Ковтає –
І віддалює
Нас
Від нас –

Але,
Чому ж
Тоді
Червоними
Маками
Крови
Ти загубився
У губах
Моїх?
І я чую
Тебе у собі
Зливою
Водоспаду
Наперекір
Судьбі –
Прийди
Ніжним
Пориванням –
Пригорни
І прости –
Жаданням
Зроби –
Розгорни
На схилі
Гори – жди!
Увійди
В мене
Спалахом
Блискавиці,
А – як зірниця
Зійде
Над горою
Я одягнуся
У місячне
Сяйво
Сльозою

І ждатиму
Біля
Джерела
Тебе –
Де свіжа
Вода,
А ти збіжиш
До мене
Згори –
А я обніму
Тебе
Берегом
Ріки –
Щоб тільки
Ти потічком
Крізь мене
Пропливав
І серце моє
Обпікав,
Бо ж тоді
Прірва
Розлук
Нас не розлучить!
У надії
Зустрічей
Ти жди –
У вітах
Кленового
Листя
Ложе
Шлюбне
Прикраси,

А, я
У білій
Наготі
Соромливої
Цноти
Таїну
Кохання
Розкрию
Тобі –
Священний
Вогонь
Запалю
Назустріч
Піду,
І стрункістю
Берізки
Схвилюю
Уплетусь
Задушу
Притулюсь,
Збудуй мені
Шлюбне
Ложе
У вітровому
Гаю –
Де тиша
Любови
Тобі сина
Сколише
В поцілунках
Роси –
Розсіяного
Моря
Зоряних
Зірок
У безмежних
Просторах
Казок,

А я розплету
Вологі
Коси
У вечірній
Імлі –
І чеканням
Занімію
Зімлію
У сні –
Тільки
Прийди!
Ти ж маєш
Силу
Затримати
Навіть
Грозу –
А я прошу
Хотяй
Вітром
У мою постіль
Злети –
Тугу
Прожени –
Непромінанням
Нашепчи,
А, я –
Гарячими
Губами
Обпалю
Заніжу
Тільки
Холоду
Не креси . . .

*Поїзд Львів – Івано-Франківськ,
18 серпня - 1996*

* * *

Я хотіла б
Знати
Розуміти
Мову
І шелестіння
Багряного
Листя –
Відчути
Як шумить
Тужливим
Зойком
Бануванням
Листя
Під милого
Ногами
Коли він
Йде ночами
Алеями
Бульварів –
Свій смуток
Загубити –
В застиглий
День
Осіннього
Намиста
Мого
Листа –
У падолисті
Всі дороги
Простелені
Листками
Немов
Любистком,

Але,
З якого
Міста
І звідкіля
Прийде
Від нього
Вістка?
А із дерев
З осіннім
Вітром
Спадає
На твоє
Волосся
Туга –
І прилягає
На твої
Очі –
Руки
Ласка
Моя –
І шепче
І шелестить
Безмовно
Тихо –
Прийди
До мене
Ніччю
Днем
І ранком –
Коли
В позолоті
Багряній
Пролітає
Осінь
Над землею,

І застукай
У вікно –
Воно ж
Відкрите
Навіть
У холоді
Студених
Ранків
Приморозків
Самоти
Моєї
Є теплота
У дотику
Листка,
Якого
Твої руки
Торкались
Ще вчора –
Бо вчора –
Це сьогодні,
А сьогодні
Це завтра
Буде
Безкінця –
Я буду
Рахувати
Всі листки
В саду
Моєму,

То – чому ж
Так довго
Ждеш?
І не приходиш –
Я ж у світанку
Що досвітком
Сіріє в мряці
Побачила
Твій слід –
І вибігла
До тебе
І тільки
Тінь твоєю
Узділа,
А листя
Багрянницею
Палало –
І про кохання
Шептало
І говорило . . .

МАСКА

Я побачила
У сні
Маску
Страшну,
Яку – я
Здирала
З твого
Обличчя –
Бо хотіла
Впізнати
Чи справді
То – ти?
Але, надиво
Цих масок
Багато було,
І вони
Щільно
Причеплені
До себе
Немов гумою
Зліплені
На усе життя
Безгранного
Злиття
Суцільним
Струпом
Самозакохання
Не дозволяли
Глянути
У твоє ядро –
З якого
Проглядала
Порожнеча,

І кожний
Раз –
Коли торкались
Моя рука
Твого нутра –
А я зривала
Вже в сотий
Раз –
Крейдяне
Обличчя
Було непорушне,
І сіріло
Голим
Безбарвним
Виразом
Безчуття,
А тебе
Справжнього
Таки –
Я не побачила,
А радше
Не зуміла
Відрізнити
Віднайти
Із поміж
Безліку
Масок –
Які зливались
У безладдя
Хаотичних
Мазків –
У яких
Я безрадно
Шукала
І не знаходила
Твого істинного
Обличчя.

І всі сліди
Що йшли
До твого
Нутра
Тягнули
Мене
У збайдужіння
Рабства –
А маски
Твої виходили
Зі всіх сторін –
Граней
І кутів
Вишкірюючи
Різні
Обличчя
Кружляючи
Кругом
Мене
Вихром
Таємниць
Невидимих
Зіниць,
І кликали
В нікуди –
Кланцаючи
Вищербленими
Зубами
Жахіттям
Судьби . . .

Та найбільше
Я шукала
За очима –
Які були
Прикриті
Бездум'ям
Крізь яке
Ледь, ледь
Просочувались
Зіниці
Твої,
І страшно
Стало мені –
І я почала
Дерти
Ці маски
На дрібні
Кусочки –
Які ділились
На крушини
Малі,
І мені здавалось
Що – я
Захиталась
Над прірвою
Свого безсилля
У цьому
Світі,
І краплі
Поту почали
Заливати
Мене цілу –
І я з нелюдською
Силою
Припала
До твого єства
Згубивши
Навіть себе,

Але,
Мені
Ще залишилась
Якась
Частинка
Яка затрималась
На грудях –
Прилипла
До місця
Де билось
Серце,
І я попала
У вир
Божественного
Чуття –
Що врешті
Я тебе
Віднайшла,
Насправді
Це була омана –
Самовидумка
Моя,
Бо правдивого
Тебе нема –
І не було
Ніколи,
Так міркувала
Я – і в цей час
Застиглі
Обличчя
Несамовито
Обкрутили
Мене –
І потягнули
У ясне
Болото,

Яке –
Приманливо
Блищало
Цвинтарним
Спокоєм
Безнадійности,
А я намагалась
Утекти
І стрепенулась
Болісно
Від боротьби
Зі собою –
Простягнувши
Усі пальці
Обидвох
Рук –
У сторону
Його
Очних
Ям –
З якої
Впливла
Жовта
Рідина,
Але це не була
Сльоза –
І скотилась
У мою тремтячу
Долоню,
І я почула
Немов голос
З труни,
У якій
Ти лежав
Немов сухе
Бадилля,

А біля тебе
Скигліла
Моя душа –
Ця рідина
Це сльоза
Моя –
/так говорив
він мені/
А тепер
Твоя –
Тільки ти
Тобто – я
Врятуєш
Мене
Від загибелі,
Але мусиш,
Зректися
Себе –
Тоді станеш
Насправді
Моя –
А ціна така:
Мусиш
Одягатись
У всі мої
Обличчя
Усе життя –
І звідтам
Повертання
Нема . . .

Тоді –
Я відчула
Як дрожчі
Почали
Переходити
По маєму
Тілі –
І я почала
Раптом
Старітися
Слабшати,
Шкіра
Покрилася
Корою
Зморщок –
Але надиво
Я почувалася
Ще дуже
Молодою,
Та шкіра
Моя –
Зі всіх
Сторін
Обвисала
Немов
На скелеті
Пальто
Гойдалося,
Очі вицвіли
Губи посиніли
Старістю –
А обличчя
Покрилось
Крейдяною
Маскою,

І мене
Вже не було
Більше,
Я почала
Душитись
Від кашлю
І втоми –
Воздуху
У грудях
Бракувало,
А кругом
Нас
Калюжа
Багна
Більшала –
Ще трохи
І залле
Нам очі –
Коби очі –
А то і душу,
І я почула
Його гіпнотичну
Силу –
Яка не залишала
Ані на хвилику
Мене –
І я попала
В конвульсії –
І нірваною
Втішалась,
Але –
Цей час
Часом
Не вимірювати
Нам –

Бо безголосся
Голосінням
Злилося,
Я з часом
Побачила
Малесеньке
Світло
В далекому
Тунелі –
Яке зближалось
То віддалялось
Від мене –
Але дотик
Його руки
Я чітко
Відчувала
На талії
Моїй –
Яка магією
Насолоди
До мене
Прилягала,
Але обличчя
Повільно
Зникали –
А тіні нові
Виповзали
Гадюками
Сичали –
Насправді
Це не обличчя
Появлялись –
А суміш
Масок –
Наддертих
Решток
Надій,

З яких
Вже біль
Кров'ю
Стікав –
З крейдяним
Вапном
Розмішався
Болотом
Обмазався,
І не знати
Чого більше
Було:
Крейди
Фальшу
Самозалюблення
Болю
Чи крові
У цьому
Обличчі?
І це напевно
І він сам
Не знав . . .

І я раптово
Божевільним
Голосом
Закричала
І пробудилась –
Ще довго
Я притуплено
У далеч
Гляділа –

Певно
Хотяй
Одну
Маску
Уздріти
Хотіла,
Але вони
У безвісти
Злетіли,
А обличчя
Зчасом
Бездоллям
Позаростали –
Тільки
З очей
Його
Сльоза
Сльозилась –
І мені
Здавалось
Що цим разом
Істинна –
І я зраділа
На шляху
Його смерти –
І я прозріла . . .

Київ, 15 жовтня - 1996

БУРЯ

Коли
Літак
Підноситься
Вище хмар,
А промені
Сонця
Заломлюються
Смугами
Уявних
Ілюзій –
Химерних
Видовищ –
Людське око
Здатне
Відтворювати
Крізь мале
Віконце
З кабіни
Літака
Несамовиту
Гаму видінь,
Це ніби –
Сновидіння
Галюцинацій
Над якими
Контролі
Намає
Бо ти
Не спиш –
І не пробудилася
Сказавши собі –
З полегшою
Що це сон –
Приснився
Тобі –

І лежиш
У своїй постелі –
Отже –
Небезпеки
Намає –
Бо сон
Урвався,
Хіба що віриш
У віщі сни.
Тут
У літаку
Реальність
Вимірюється
Машинерією
Чи технологією
Різних
Елементів,
За які відповідає
Людський
Ум,
А під ногами
Землі
Нема –
Отже
Виключається
Власну
Уяву –
Бо картини
За вікном
Створені
Великим
Майстром
Приваблюють
Ненаситною
Цікавістю,

І споглядач
Вже у полоні
Наповторної
Містерії,
Яка змінюється
Раз-ураз,
Народжуючи
Все нові
Контрасти
Краєвидів –
Відкриваючи
Грані
Глибинних
Насолод,
І любуюся
Ніжними
Хмарами
Які пливуть
Повз нас –
Сніговими
Овечками –
До яких
Хочеться
Простягнути
Руку –
І затримати
Час,
Крізь молочні
Хмари
Прозирає
Сонце –
А його світло
А може –
Луна світла
У все іншому
Перетворенню –

Відповідно
До тіней –
Що все з іншої
Сторони
З'являються –
І залягають
Поміж собою –
Народжуючи
Оргію
Соняшного
Світла
Величної
Симфонії
Всесвіту –
Від якої
Залежить
Різнобарвність
Неповторної
Картини,
На якій
Жмутками
Розкидані
Загадкові
Левади –
Горбки –
З дуже зеленою
Травою,
Чомусь для
Мене –
Дуже знайомою
Ще ж дитинства,
Але це витвір
Моєї фантазії,

Бо спостерігаючи
Крізь шибку
Літака –
Окрушину
Всесвіту
Вдихаємо
Мікроспокійну
Часточку
Вічності,
У якій –
Людина
Чується
Загубленою
Пилинкою
У космосі,
І тому їй
Потрібна
Віра в Бога.
Коли літак
Присідав
На летовищі
У Чікаго
То буря
Утихла,
Про яку
Я хотіла
Розповісти
Напочатку
Але не зуміла,
Це несамовито
Страшне
Почуття
Кожної
Людини
Зокрема,

Які з удаваним
Спокоєм
Спостерігали
Як крила
Великого
Літака
То підносились
Угору –
То знову
Опадали,
Так тривало
Понад добру
Годину –
І ми не могли
Приземлитися
На землю,
Стюардеса
Лаконічно
І тихо
Давала
Інформації,
А блискавки
Освітлювали
Зі всіх сторін
Наш шлях –
Вимальовуючи
Панораму
Різних барв –
І різноманітні
Відтінки
Кольорових
Півтонів,
Дивлячись
На це диво
Я була зачарована . . .

Але тріскіт
Громів
Вдаряв
У наші нерви
Вибухами
Гармат
І страху,
А штучний
Птах
Боровся
Всією силою
Щоб пробитися
І вирватися
Крізь стихію
Природи,
А відповідальність
Була у руках
Капітана
І його помічників,
Одна маленька
Помилка
І все урветься –
Людське життя –
І не одно . . .
Я особливо
Слідкувала
Вдивлялась –
Хотіла
Кожний
Нюанс
Схопити –
І не знаю
Чому?
На початку
Не звертала
Уваги –

У своєму
Світі була,
Аж пізніше
До мене
Дійшло –
Коли ми
Стрімголов
Летіли –
І пірнули
У цілковиту
Зону мряки –
Дощів
Вітрів –
У осереддя
Грози –
І в цій
Хвилині
Здавалосьь
Що провалюємось
І падаємо
У безодню
Океану,
Але молитва
Допомагала
Пройти –
І спокій
Зберегти,
Із надією
І вірою
Торкнутись
Ногами
Нарешті
Землі –

Коли ми
Приземлились –
Тиша пасажирів
Вирвалась
Голосним
Криком
Відпруження,
Але наше
Мовчання
Ще довго
Щеміло
У мені,
Лиш покритий
Дошем ґрунт
Іскрився
Свіжістю
Грози . . .

Я глибоко
Вдихнула
У груди
Чікагське
Повітря,
А біля входу
Чекали
На мене
Дочка й онуки . . .

Дітройт, 28 липня - 1997

ЛЕДЬ СУТЕНІЛО

У неспокійних
Снах
Ми йдемо
Самі –
Як далеко
Не підеш
Але ніколи
Кордонів
Душі
Не віднайдеш,
Чому
Розмови
Поміж
Людьми
Нічого
Не говорять?
А слухаючи
Один-одного
Не чуємо
Навіть
Свого
Слова,
Але ніхто
Не сміє
Порушити
Звук тишини
В оголеному
Світлі
Душі
Насамоті . . .

Дітройт, 24 лютого - 1998

* * *

Кохання
Перше –
І останній
Поцілунок,
А поміж
Них
Курява
Років
Залягла,
Покрила
Забуттям
Вишневим
Квіттям
Спомин,
А щілина
В душі
Глибшала –
На два
Світи
Їх доля
Розділила,
Йому холодний
Сибір
Постелився,
А їй далека
Чужина
Свободою
Зустріла,
Час плив
Пливучою
Рікою,

А він
Вже
Обгорілими
Губами
Другу
Цілував,
І тугу
Банування
За чічкою
Смерічкою
Пустив
На воду
З водоростям
Плисти –
Щоби
Знайти
Її єдину
Хоч раз
В житті
Хотів –
Торкнутись
Її лілейної
Руки –
Хоч раз
Останній
Глянути
У ясні
Очі –
Втопитись
У тій небесній
Блакиті
Розплистись
У красі.

Та розминулися
Шляхи –
Були
І в неї спалахи –
А може
І вогні
Палали
У душі –
Та час
До часу
Приходив
До неї він –
І ніжністю
Глядів –
Що вперше
Дівчині
Таїну
Любові
Відкривав . . .

Дітройт, 8 лютого - 1998

ЗГУЩЕНЕ СЛОВО

* * *

Ти ніколи
Не впізнаєш
Жінки –
Доки
Не отримаєш
Листа
Від неї . . .

* * *

Переболіле
Перевтішене
І переплакане,
Серцевина
Творчості
Незглибинне –
Має особливий
Дар
І особливе
Око
Бачити
У звичайному
Вищу досконалість,
Помічати
У матерії
Відблиск
Духовності . . .

* * *

Ще так
Хотіла б я –
Торкнутись
Обличчя
Твого
Ласкою
Руки
І пригорнутись
Жадібно
До душі
Твоїї
І йти
З тобою –
Близько
Близько
Біля
Себе
У холоді
Морозу
По білому
Снігу
У святвечірній
Тишині
Назустріч
Непогасного
Кохання
Що – десь –
Вогнем
Палає
В далечі . . .

Дітройт, 4 лютого - 1996

* * *

Ви були
Завжди
Вдвох –
У жадібних
Радощах
Юности
У мовчазній
Печалі
Недуги –
І у скорботній
Немочі
Старости,
І не остудить
Навіть
Час
Ваш калиновий
Вогонь –
А свічка
Любови
На вітру
Ніколи
Не згасне . . .

Дітройт, 18 вересня - 1997

* * *

У снігу
Білому
Іскриться
Юність
Наша
Неповторністю
Бажань,
У спомині
Далекому
Ти крізь
Сніги
До мене
Йшов,
А в далечі
За деревами
Зникає
Ліс,
А стулені
Докупи
Душі
Вірністю
Лілеї
На все життя
Сплелись . . .

Прийди
До мене
Знову!
І воскреси
Наш спомин
Проліском
Надій,
Щоб розцвіла
Коханням
Квітка
Серед
Снігів
Весною
У пам'ять
Регенсбурзьких
Днів . . .

* * *

Без тернів
Не росте
Дика ружа,
Той квіт
Я тобі
Подарувала
А терня
Собі
Залишила
Але,
У фокусі
Жаданням
З'єднання
Ми любов
Убили –
Бо глибина
Печалі
Єдине
В світі
Лиш тривання,
Що різьбить
Душу безнастанно . . .

* * *

Далекі
Далі
І тоне
Сніг
І б'ється
В берег
Лід
П'янів
Від запаху
Жасминний
Гріх,
А десь –
Злітали
Зграї
Голубами
Твоїх
Рук
А ночами
Безумно
Все ще блукає
Пристрасть
Моя
Шукаючи
Жасмину
І твоїх
Рук . . .

Дітройт, 23 вересня - 1997

* * *

Живу
Чужим
Життям
Тобі
Своє
Віддам
Десь в горі
Пломеніють
Зорі,
А дзвін
Дзвонить
І хтось
Йде
В останню
Дорогу
Волося
Ніччю
Вже щезало –
А я зчесала
Кожний
Волос мій –
А відблиск
Твій
Незгасний,
А як же
Зцілювати
Із життя
Дихання
Твоє? . .

* * *

Саме
Буття
В путі
Людини
Назначує
Нам шлях
Приречення,
Де пристрасть
Володарить –
Де зблискує
Червона
Мідь
Жаги
Творінням
І зростанням –
І незглибима
Ніч
Терзанням
Сліз
Якою
Живиться
Поет
Ціле своє
Життя . . .

Дітройт, 27 жовтня - 1997

* * *

У шастю
Легше
Друга
Знайти,
Але у болю
Дорога
Одна – самоти
Спасибі
Друже
Що сльозу
Мою
Ти відчула
Серцем
Навіть
На віддаль
По дротах –
Бренить
Наша
Дружба . . .

* * *

Не знаю
У чому
Твоя
Провина?
Певно
Береза
Біла
Сина
Тобі
Породила,
З березою
Краще
Дитя
Колисати
І будеш
Березині
Сльози
Світанком
Збирати . . .

* * *

З троянди
Ніжної
Несуться
Пахощі
П'янки,
Але під
Пелюстками
Заховані
Колючки
Тернові
Як у житті
Буває
Та – це
Не зупиняє
Нас
Ще більше
Любуватись
Трояндною
Красою,
Яка цвіте
Непроминущою
Тугою
Знайти
Хоч – раз один
У житті
Троянду
Свою . . .

* * *

Я одягнулась
У дощеві
Хмари,
І почула
Голоси
Уяви
Які кличуть
Мене
У сні
Туди –
Де вітри
Розвівали
Палітрою
Кольори
І спинилося
Серце моє –
У розмові
З тобою . . .

* * *

Дороги
Бувають
Різні
Справжні
Або
Часом
Уявні,
Як з друзями
Треба
Відчути
Кого
Полюбити
На все життя
Тоді –
Дорога
Одна . . .

* * *

Минуле
Помщається,
Воно йде
Від тебе –
Але заливає
Майбутнє
Свою
Присутністю
В пам'яті –
Постійною
Живою
Барвою
Тепла,
І прощення . . .

Київ, квітень - 1997

* * *

У злетах
І падіннях
Є грані
Вимірів
Одні –
Боротьба
Напругою
Життя
І труду
Не здатись
Підвестись –
І покорити
Долю!
Не зрадивши
Себе . . .

Київ, квітень - 1997

* * *

Як хочеться
Покинути
Себе –
Знебарвлюю
У барвах
Образ
Твій
Торкаючись
Губами
Ранку,
А в волоссю
Хмар
Бачу обличчя
Бліде –
Ждуть
Уста,
Що обіцяють
Жар жаги
І ніч
Гарячу
Аж до ранку . . .

* * *

У сузір'ю
Людини
Ясніє
Зірка
Одна –
До якої
Треба
Підвестись –
І крила
Розпростерти
І злетіти –
Щоб тільки
Окраєчком
Її торкнутись
І красу
Відчути,
Але не в кожного
Енергія є літати
В орбіті –
Бо ноги
Вже приросли
До землі –
Тому марно
Тужити
Треба
По ґрунті
Тільки ходити . . .

* * *

Великі
Червоні
Квіти
Чорними
Хрестиками
Вишиті,
І досі
Перед
Очима
Гойдається
Повішений
Брат
На вітах
Зелених,
А печаль
Не гасне
Ні на хвилину
Як хочеться
Його поцілувати –
Чи знаєш
Смак печалі?
Занадто
Рано
Я її спізнала . . .

* * *

Забрати
Біль
Від друга –
Крізь
Мертвий
Дим
Палаючого
Листя,
А тиша
Незрушима
Стихла –
І зойк
Душі –
Не залишай
Його!
Притих –
Пощо тобі
Цей біль?
Застигла
З болю
Дружба –
І простелилась
Ніччю смерть
Зів'ялого
Вже листя . . .

Київ, березень - 1997

* * *

Я була
Осіллю
Колись,
У павутиння
Бабиного
Літа
Одягалась
По полях
Блукала
Коли листки
Ще вміли
Говорити,
І з людьми
Дружили –
А справді
Від того
Часу
Так багато
Довкруги
Змінилось –
Листя
Свою мову
Загубило,
А я крізь
Шелестіння
Багрянці
Снігуронькою
Проглядаю
І все весни
Зеленої
Чекаю . . .

Київ, 19 жовтня - 1996

* * *

Поезія
І математика
Посестри
Собі –
Споріднені
Стихією
Шуканням
Все нових
Обріїв
З яких
Пульсує
Раз-ураз
Енергія
Духовного
Світу –
У космосі
Непроминання
Неповторністю
Людської
Душі –
Божого
Обличчя
На землі . . .

Київ, 10 травня - 1997

* * *

Чи тишу
Білого
Слова
Можна
Вам
Дарувати? . .

* * *

Ілюзія
Уяви
Породила
Любов,
Таку
Крихку
Мов сіті
Павутини
В якій
Гойдається
Душа
Людини
А павутинка
Така тонка –
Тонка
І часто
Уривається
Чуття . . .

* * *

Часто
З нетерпінням
Проглядає
Терпіння,
А коріння
Істини
Це надія
Сподівання
Пробити
Стіну
Одчаю
У хаосі
Безнадії . . .

* * *

У стишеній
Пристрасті
Твоїх
Зіниць
Бачу
Жагучий
Танець
Вогню . . .

* * *

Правдиво
Вільна
Жінка
Є та,
Що вміє
Відкликати
Запрошення
На обід
Не оправдуючи
Себе . . .

* * *

В більшості
Жінка
Була
Безіменною
Протягом
Історії . . .

* * *

Хтось
Жінкою
Не народжується –
Хтось
Стає
Нею . . .

* * *

Справжні
Жінки
Завжди
Вміють
Зберігати
Цю гармонію
Між людською
Гідністю,
І жіночістю –
Вона необхідна
Тобі! . .

* * *

Жінка
Ніколи
Не сходить
Із п'єдесталу
Інтелекту
Коли вона
Насправді
Грані
Ніжності
У собі
Відкриває . . .

* * *

Одруження
Є подібне
До куплення
Чогось
Що ти
Довгий час
Подивляєш
У крамниці
Виставового
Вікна,
І ти можеш
Любити
Як будеш
Мати
В хаті
Але,
Це взагалі
Не зможе
Допасуватися
До всього
Другого . . .

* * *

Ескімоси
Мають
П'ятьдесять
Дві назви
На сніг,
Бо він є
Важний
Для них —
А скільки
Ми маємо
На любов? . .

* * *

Прикро
Старітися,
Але радісно
Глибину
Життя
Пізнавати . . .

* * *

Ми не бачимо
Проблем
Такими
Які вони є,
Але ми бачимо
Їх такими
Як ми є . . .

* * *

Зблизитись
Душею
До когось
Можна
Терпеливістю,
Які є тенетами
Любови . . .

* * *

Любов
Як дике
Квіття
Проростає
Із землі,
А дозріває
У нашій
Душі . . .

* * *

З тобою
Як з піснею –
Як я можу
Тужити
Коли ти
Не відходиш
Далеко
Від мене . . .

* * *

Вічність
Не є щось
Що починається
Після
Нашої смерти –
То кружляє
Цілий
Час
І ми є в ній
Тепер . . .

* * *

Цікаве
Спілкування
Стимулює
Як чорна
Кава,
Тільки
Важко
Заснути
Опісля . . .

* * *

Тіні
Викликані
Печаллю –
Часто
Бувають
Радістю . . .

* * *

Ми не повинні
За серйозно
Себе брати –
Бо світ
Буде існувати
І без нас . . .

* * *

Якщо
Хочеш
Бути
Щасливим
Будь ним
Сьогодні! . .

* * *

Поради
Про які
Ми питаємо
Насправді
Ми вже
Знаємо
Відповідь
Але –
Бажаємо
Не знати . . .

* * *

Я маю
Багато
З того
Життя,
І якщо
Не має
Іншого
Життя,
То це одне
Вистарчить
Зробити
Вартісним –
Бути
Народженим –
Бути людиною . . .

* * *

Тільки
У самоті
Можна
Бути
Собою –
Вона
Ніколи
Не зрадить
Тебе . . .

* * *

Як можна
Справжнє
Кохання
Відрізнити
Від уявного?
Це так само
Не можна
Вгадати
Котрі
Гриби
Трійливі
А котрі
Правдиві . . .

* * *

Ковток
Терпкого
Полину
Зближує
Нас
До самопізнання
Тягару . . .

* * *

Сльози
Може
Висхнуть,
Але серце
Ніколи . . .

* * *

Є багато
Важче
Вбити
Фантом
Чим реальність!

* * *

В більшості
Все сказане
Про других
Є неправдою . . .

* * *

Життя
Народжує
Життя,
А енергія
Творить
Енергію . . .

* * *

Рани розлуки
З матір'ю
Ніколи
Не затягуються . . .

* * *

Біль
Відлунює
В думках,
І крижаніють
У безсонних
Ночах
За тобою
Мати моя . . .

* * *

Троянди
В саду
Нагадують
Маму,
Будять
Спомини
Про неї,
І біль
Незбагнений
Поза моєю
Волею
Сковує
Душу мою . . .

* * *

Саме
Буття
В путі
Людини
Назначує
Нам шлях . . .

* * *

Зустічі
Бувають
Різні –
Але хвилюють
Найбільше
Ті, що зв'язують
Нас з юністю
Назавжди . . .

* * *

Хтось
Кинув
Полум'я
У руку,
Що опекло
Мене
До губ . . .

* * *

Коли
Поряд
Розумних
Слів
Говориш
Дурниці
Тоді,
І розумне
Загубиться . . .

* * *

У далекому
Сплетінню
Спогаду
Обличчя
Твоє
Уплетене
В мистецтво
Ювеліра,
А твій
Талант
Це самоцвіт
Який після
Шліфу
Став діамантом –
І це заслуга
Твоя! . .

* * *

Я міряю
Безмір'ям
Час
Що проплив
Поміж
Нас,
Бо насправді
Розлуки
Ніколи
Не було
Поміж нами . . .

* * *

Струнку
І білу
Мов кохання
Привид
Мою поезію
Тобі
Віддам! . .

* * *

Після
Смеркання
Приходить
Світання,
А з ночі
Народжується
Знову
День новий!

* * *

Де кохання
Там зрада,
Де любов
Там розрада . . .

* * *

Мистецькі
Твори
Не народжуються
Від холодного
Дощу,
А від світла
Душі . . .

* * *

У долі
Є грані
Вибору
Але,
На шляху
Мистецтва
Є кровинка
Лише одна
Самовідречення . . .

* * *

Коли
Твої
Пальці
Торкаються
Струни
Скрипки
Я втрачаю
Себе –
І розпливаюсь
У тобі . . .

* * *

Мрії
Жили
У глушині
Де ні душі,
Чи звідтіля
Холодом
Дише
Як у зимі? . .

* * *

Здається
Мені –
Що ти
Живеш
Життям
Своїм
Як ліхтар
Посеред
Бурі . . .

* * *

Батько
Сувора
Зима,
Мати
Осінь
Ласкава,
Коли ж
Весна
Прийде
Щоб
Крига
Розтала?

* * *

Я мала
Мрію
Знайти
Надію,
А побачила
Людину
З душею
Добра
Справжнього
Чуття
Але, я її
Обійшла
У чому ж
Провина
Моя?

* * *

Як наказати
Річці
На мить
Зупинитися –
Хіба берегом
Кохання
З нею
Злитися . . .

* * *

Власна
Сльоза
Пропалить
Долоню –
А чужа
Скотиться
По скроні . . .

* * *

Я з хати
Через
Вікно
Втікала
Щоб належати
Там –
В самоті
Без слова . . .

* * *

Засвічуй
Завтрашній
День
Сьогоднішнім!

* * *

Ти ртуть
Важкого
Болю
Зуміла
Очистити
Прозорою
Сльозою,
І не скорилася
Судьбі
Пішла
Назустріч
Собі . . .

* * *

Як біла
Квітка
Лотоса
Цвіте
Серед
Болота
Золотінь
Твоя
Але, тебе
Я не знайшла . . .

* * *

Я кинула
Тобі
Троянду
Багряну,
А ти підніс
З землі
Але,
Колюче
Терня
Вбило
Пахощі
Її . . .

* * *

Дублюєш
Долю
Мій
Болю –
Полюби
І недолю
Мою . . .

* * *

Смерть
Нагадує
Нам
Що ми
Посідаємо,
А можемо
Повсякчас
Стратити . . .

* * *

Від
Власної
Тіні
Не втечеш
Але,
Бути
Тінню
Когось
Це змарнований
Час . . .

* * *

Свіча
На вітру
Тремтить
А, з часом
Гасне –
Як людське
Життя
Згоряє
Завчасно . . .

* * *

Ключ
Світу
Не є
Іменник,
А дієслово!

* * *

Шукала
Так довго
За словом
Не могла
Віднайти
Прости –
Що не зуміла
Писати
Душею,
Тому моє
Мовчання
Прийми . . .

* * *

Шукала
Неба
Не знала
Де його
Знайти,
Але узнала
Що в людині
Треба
Шукати
Його сліди . . .

* * *

Розумного
Дурнем
Не зробиш –
Відважного
Не злякаєш –
А чесного
Не підкупиш
Навіть
У біді . . .

* * *

Пізнай
Правду,
А вона
Покаже
Нові шляхи
Тобі . . .

* * *

Не будь
Переможений
Злом,
А перемагай
В собі
Зло
Сам . . .

* * *

Втрачених
Слів
Не жалій,
Часом
Воно димом
Стає –
Лише
Поетам
Знана
Туга
За загубленим
Словом . . .

Дітройт, 19 вересня - 1997

* * *

Хочеться
Бути
Людиною
А, не тінню
На цьому
Світі
Бо щастя
Людини
В ній самій –
Але як туди
Дійти? . .

Дітройт, 1 жовтня - 1997

* * *

Життя
Без кохання
Як ріка
Без води
Висихають
Навіть
Піски . . .

Дітройт, 20 вересня - 1997

* * *

Поет
Збирає
Власні
Кольори,
А стає
Збирачем
Барв
Товпи . . .

Дітройт, 21 вересня - 1997

* * *

Час
Найскоріше
Летить,
Тільки
Смерть
Людини
Може
Затримати
Його . . .

* * *

Візьми
Від мене
Подих
Сучасного,
А даруй
Півподиху
Вічного . . .

* * *

Чи можна
Переказати
Гомін
Дощу?
Розмитими
Словами
Чар уб'ю!

* * *

Не брати
Значить
Давати
Але,
Не удавати . . .

* * *

Пітьма
Глибока
Як печаль
Але як вийти
З неї
Ясним
Днем?

* * *

У мрії
Є більше
Пристрасти –
Чим у довершеній
Надії . . .

* * *

Оглянутись
На пройдений
Шлях
Можна
Тоді,
Коли маєш
Візію
Майбутнього! . .

* * *

У житті
Як в танку
Хочеш
Закінчити
Тим самим
Ударом
Ритму
Назавжди . . .

* * *

Вірному
Другові
Серце
Відкрити
Так легко –
Саме тобі! . .

* * *

Людське
Життя
Це хвили
Океану,
Які підносяться
Вгору
То знову
Опадають
Але ніколи
Не затримуються
На місці . . .

* * *

Закоротке
Життя
Щоб помістилась
У ньому
Наша дружба . . .

* * *

Не віддавай
Нікому
Спомину
Навіть
Відлуння
Заховай
У душі
Від людей –
У собі –
Відридай . . .

* * *

Стояла
Осінь,
Холодніли
Роси
А ти
Для мене
Сонцем
Світиш
Крізь
Роки
Щезають
Болі –
Бо біля
Мене ти! . .

* * *

Що
Я згадаю
З нашої
Дружби?
Пахощі
Гір
Дотик
Любови
З якою
Буду йти
До кінця –
До останнього
Схлипу
Життя
З тобою . . .

* * *

Дороги
У людей
Бувають
Різні,
У кого – довга
У кого – коротша,
Але коли шляхи
Схрещуються
Долями
Споріднення
Тоді народжується
Дружба вічна –
Потойбічна . . .

З М І С Т

Мистецьке оформлення – Микола Сарапін

Вступне слово – Михайло Саченко..... і

Лист з Буковини – Мирослав Куєк х

ОБРІЙ СПОДІВАНЬ

Ритм пульсу..... 3

Остання зустріч..... 5

У безголосю натовпу..... 9

З колючих страстей..... 11

Лужанським друзям..... 16

Я білим птахом..... 19

Запечалля..... 21

Слова ніколи не зможуть..... 29

З тобою ділю долю..... 32

У мене забрано Україну..... 34

Чому покора і упокорення..... 38

Самотою блукаю..... 45

Воля народу..... 50

Як почула трембіту..... 51

Як я тужила..... 52

Скрижалі смутку..... 53

О, небо України!..... 58

Я знову забанувала..... 59

Сліпуча білість..... 60

Озброївшись у майстерність..... 63

Туди, туди до Вас!..... 65

СПАЛАХИ ПРИСТРАСТЕЙ

Розприскані кольори..... 73

Твій магнетизм..... 75

Бездарна гра..... 77

Не тужи туго..... 84

Гуцул..... 87

Чотири зони..... 92

Дві половинки..... 93

Ти весною глядиш.....	94
Чи ти знаєш?.....	95
Зів'яле листя.....	96
Навчи мене Боже.....	98
Коли б я була пелюсткою.....	99
Коли зникає страх.....	100
Як ранній цвіт.....	101
Твій холод множиться.....	102
Ясень.....	103
З'ява кохання.....	108
Крізь нетри сновидінь.....	111
Скільки ясности.....	114
Ти мене не забув?.....	116
Ми жили чеканням.....	120
Злет птаха.....	124

ОБРАЗ СПОКУС

Люстро.....	131
Юне поривання.....	141
Зболена радість.....	148
Ти йдеш сама.....	151
Це що приходить від тебе –.....	152
Голод душі.....	153
Хрест любови.....	154
Безчасу.....	161
У кольорах вітру.....	163
Піщинка.....	165
У тобі проростають дуби.....	167
Залишаю тебе.....	168
Я хотіла б знати.....	179
Маска.....	183
Буря.....	195
Ледь сутеніло.....	204
Останній поцілунок.....	205

ЗГУЩЕНЕ СЛОВО.....	211
--------------------	-----

